

Szalézi Értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

124. ÉVFOLYAM 2. SZÁM
2026. ÁPRILIS-JÚNIUS

Hivatás, Nyáry Boldizsár

Tavaszi ministráranstalálkozó

A tavaszi ministráranstalálkozó, ahogy minden évben, most is Péliföld-szentkereszten került megrendezésre május 9–10. között. Ám ez mégis különlegesebb volt a korábbi évekhez képest, hiszen ezen a hétvégén két nagyon fontos és különleges eseménynek is a részesei lehettünk.

Az egyik esemény a Szalézi Család Napja volt, amit szombaton ünnepelt a Szalézi Család. Az ünnepelést a nyitó szentmisével kezdtük, melyet Vitális Gábor tartományfőnök atya mutatott be. Ezután a ministránsokkal részt vettünk a többi programon is. A délutáni sétáló rózsafüzér imádság után fociztunk egy jót, majd következett a vacsora. Az étkezés után Kovács Sándor atya és Ilodigwe Emmanuel atya köszöntötték az idén is szép számmal megjelenő, 30 fős ministráns csapatot. Ezután szentségimádás következett, amely alatt a fiatalok leírhatták az imaszándékaikat, melyek majd részét képezik a Szűzanya palástjának. A lelki est után közös játék és beszélgetés következett, ami alatt rendesen elfáradtunk, így nem csoda, hogy senkit sem kellett nagyon altatni, hanem gyorsan csönd lett a szobákban.

Másnap reggel nyolckor keltünk és zsolozsmával indítottuk a vasárnapunkat. Nekünk ez a nap is különleges volt, mert együtt szolgáltunk a búcsúi szentmisén, melyet Temyák Csaba egri érsek atya mutatott be. A mise után készítettünk egy csoportképet az érsek atyával és arra is volt ideje, hogy megáldja a rózsafüzéreket. Ezután elérkezett az ebéd, a találkozóznk utolsó hivatalos programja, és a búcsúzás. Nekem hatalmas élmény volt, hogy ennyien összegyűltünk és együtt szolgáltunk ezeken az ünnepi szentmiséken! Jó volt régi ismerősökkel találkozni és együtt lenni. Hálatelt szívvel és feltöltődve tértem vissza a hétköznapiokba. És akárhányszor visszagondolok erre a hétvégére mindig a hála az első, amit érzek.

Tartományfőnöki levél

Mentsük meg a vidámságot!

Gondolatok a nyár küszöbén

Van egy mondat, amit mostanában egyre többször hallok fiataloktól. Nem mindig ugyanígy fogalmazzák meg, de a jelentése mégis hasonló: „Nem tudom... valahogy semmihez sincs kedvem...”

Furcsa módon ezek a mondatok sokszor nem a legnehezebb élethelyzetekben hangzanak el. Van, aki tanul, dolgozik, közösségbe jár, vannak barátai, terve. Kívülről nézve akár minden rendben is lehetne. Mégis, mintha lassan eltűnne belőle a lelkesedés. A várakozás. Az öröm képessége.

Nem a hangos jókedvre gondolok. Inkább arra a mélyebb belső mozdulatra, amikor az ember még képes örülni annak, hogy él. Hogy vannak kapcsolatai. Hogy érdemes felkelni másnap is.

Talán ma nem is először a hit halványul el bennünk. Lehet, hogy előbb az öröm fárad el.

Az elmúlt hónapokban sokat gondolkodtam ezen. Nemrég pedig Rómában szerzetesekkel, pedagógusokkal és nevelőkkel együtt kerestük a választ arra, hogyan lehet ma fia-

talokat kísérni. Az ottani előadásom címe ez volt: Mentsük meg a vidámságot!

Ahogy mélyebben foglalkoztam ezzel a mondattal, egyre inkább érzem: a vidámság ma már nem magától értetődő. Ezért tudatosan kell őriznünk és továbbadnunk.

Don Bosco Torinója is tele volt bizonytalan, sodródó, sebzett fiatalokkal. Ő mégsem elsősorban szabályokkal vagy módszerekkel kezdte a nevelést, hanem jelenlétel. Oda ment a fiatalokhoz, beszélgetett velük, játszott velük, figyelt rájuk. Megteremtette azt a légkört, ahol újra lehetett nevetni, remélni, közösségben lenni.

A szalézi udvar ezért több volt egyszerű helyszínnél. Olyan tér lett, ahol a fiatal lassan újra elhitte magáról, hogy jó az élete, hogy van helye a világban és van jövője.

Talán ma is ez az egyik legfontosabb küldetésünk.

A nyár különleges időszak ebből a szempontból. Táborok, közösségi programok, kirándulások, esti beszélgetések, közös játékok és egyszerű együttlétek követik

egymást. Sokszor éppen ezekben a pillanatokban nyílik meg legjobban egy fiatal szíve. Egy focimeccs után. Egy hosszabb esti beszélgetésben. Egy közös nevetésben. Egy figyelmes kérdésben.

A szalézi vidámság ugyanis több a felszínes jókedvnél. Mélyen kapcsolódik a reményhez. Annak a jele, hogy az emberben még él a bizalom, még nyitott a másik emberre, az életre és Istenre.

Ezért a vidámság ma talán az egyik legszebb szolgálat, amit a fiatalok felé adhatunk. Nem erőltetett derűként, inkább jelenlétel, odafigyeléssel, emberi közelséggel. Létrehozva azt a légkört, ahol jó együtt lenni.

Kívánom mindannyiunknak, hogy a nyári hónapokban fedezzük fel újra a szalézi örömet! Tudjunk időt adni a fiataloknak, egymásnak és Istennek. Tudjunk mosolyogni, meghallgatni, bátorítani, jelen lenni.

Mert ahol egy fiatal képes örülni, ott a remény már dolgozni kezdett benne. ●

P. Vitális Gábor SDB,

„Hogy életük legyen és békességben legyen.”
(Jn 10,10)

Örömmel osztjuk meg a hirt, hogy
Sivadó Balázs SDB diakonust
áldozópappá szenteli

Dr. Erdő Péter
bíboros, esztergom-budapesti érsek

2026. július 04.
(szombat), 10:30

Szent Péter és Pál-templom,
1036 Budapest, Lajos u. 168.

A Szalézi Értesítő következő száma szeptemberben jelenik meg.

A rendfőnök üzenete, P. Fabio Attard SDB

Mi is a 72 tanítvány között vagyunk?

Lukács evangéliumának 10. fejezetében (1–19) Jézus nemcsak a tizenkét apostolnak adott megbízást, hanem kiterjesztette a küldetést hetvenkét tanítványára, akiket maga előtt küldött, hogy készítsék elő az útját. Ez fontos fordulópontra: a küldetés már nem csak egy szűk apostoli kör feladata, hanem átlagos követők tágabb csoportjára is. Az üzenet egyértelmű: minden tanítvány misszionárius is, akinek a saját kis „szegletében” kell jelenvalóvá tennie Krisztust.

A mai keresztények számára – akik irodában vagy kórházban dolgoznak, gyerekeket nevelnek otthon vagy iskolában, vállalkozást vezetnek vagy idősekről gondoskodnak – ez az evangéliumi szakasz közvetlenül a keresztiségből fakadó hivatásról szól. Mi is küldetést kaptunk. A munkahelyünk, a lakóhelyünk, a családjunk és a baráti kapcsolataink azok a „városok és helységek”, ahová Krisztus el akar jutni, és bennünket küld maga előtt, hogy előkészítsük számára az utat.

Az útmutatások, amelyeket Jézus ad, nemcsak a „hivatásos” felszentelt embereknek szólnak, hanem mindenkinek, aki az ő nevét viseli. Olyan útmutatások ezek, amelyek megmutatják, milyennek kell lennie a keresztény tanúságtételnek bármilyen élethelyzetben: csak kevés csomaggal járjuk az utunkat, de vigyünk békét, gyógyítsuk be a sebeket, és életünk konkrét valóságán keresztül hirdessük Isten országának közelségét.

Egy olyan kultúrában, amely gyakran a hitet magánügynek vagy vasárnapi szokásnak tekinti, Lukács evangéliuma arra emlékeztet, hogy az egész életünk missziós terület. A következő három gondolat azt vizsgálja meg közelebbről, hogy Jézus szavai a 72 tanítványhoz mit jelentenek ma, mit jelent ma küldetéssel rendelkező tanítványként élni a hétköznapi életben.

1. Könnyű csomaggal útra kelni: szabadság a kizárólag önmagunkra hagyatkozás terhétől

„Ne vigyetek magatokkal erszényt, se tarisznyát, se sarut.”

Jézus tudatosan úgy küldi el tanítványait, hogy sebezhető legyenek, teljesen Istenre és

mások vendégszeretetére hagyatkozva. Ez az útmutatás szembe megy a mai élet alapvető elképzeléseivel: hogy a biztonság a felhalmozásból fakad, hogy csak önmagunkra számíthatunk, és hogy mindig mindent nekünk kell kézben tartanunk, kontrollálnunk.

Azoknak a keresztényeknek, akik a hétköznapi élet kihívásaival néznek szembe – munkával, a család felelősségével, anyagi nyomással –, ez az evangéliumi szegénységre szóló meghívás nem azt jelenti, hogy le kell mondaniuk az okos tervezésről vagy a felelősségteljes gazdálkodásról. Sokkal inkább egy mélyebb kérdést vet fel: miben bízunk valójában?

Olyan kultúrában élünk, amely arra tanít bennünket, hogy bízunk saját képességeinkben, és minden helyzetet mi magunk akarjunk megoldani. Bizonyítványokat, végzettségeket, kapcsolatokat gyűjtünk – egyre nagyobb „csomagokat” halmozunk fel. Közben pedig kimerülünk abban, hogy fenntartsuk annak a látszatát, hogy mindent megoldunk egyedül. Jézus útmutatása megszabadít ettől a teherrel. Könnyű csomaggal utazni azt jelenti, hogy felismerjük: alapvetően Isten gondviselésétől függünk, a hívők közösségére és arra a kegyelemre szorulunk, amelyet nem tudunk saját erőből előállítani. Azt jelenti, hogy készek vagyunk beismerni, amikor nincs válaszunk, amikor segítségre van szükségünk, amikor gondosan kidolgozott terveink összeomlanak, és bízunk kell abban, hogy Isten más utat készít számunkra.

A gyakorlatban ez azt jelenti: elfogadjuk, hogy nem vagyunk tökéletesek, és hogy a tökéletes kép fenntartása végül rabszolgává tesz bennünket. Őszinték vagyunk a gyermekeinkkel a nehézségeinkről. Az egyszerűséget választjuk a felhalmozás helyett, a jelenlétet a folytonos teljesítmény helyett, a bizalmat a szorongás helyett.

Nem arra kaptunk meghívást, hogy olyan keresztények legyünk, akiknek látszólag mindenre van megoldása. Arra hív bennünket az Úr, hogy fölfedezzük: Krisztus elég számunkra, az ő kegyelme valóban elegendő, és az Istentől való függés valójában a tiszta szabadság

2. Mindenekelőtt békét vigyetek: jelenlét egy darabokra hullott világban

„Ha betértek egy házba, először ezt mondjátok: Békesség e háznak!”

Minden tevékenység vagy teljesítmény előtt ott kell lennie a békének. Az életünk szétaprózódott: egyszerre ezer dologgal foglalkozunk, a beszélgetésekben is csak félig vagyunk jelen. Jézus azért küld, hogy békét vigyünk. Fontos azonban, hogy ez nem az a felszínes béke, amely abból a tévképzetből fakad, hogy mindent kézben tartunk, hanem az a valódi és mély béke, amely abból fakad, hogy tudjuk: Isten a káosz közepette is megtart bennünket. Ez a béke ma ellenkulturális tanúságtétel. Amikor a munkatársaink feszültek, de mi meg tudjuk őrizni belső nyugalomunkat – nem azért, mert tagadjuk a problémákat, hanem mert bízunk Istenben. Amikor az emberek tele vannak szorongással, mi nyugodt jelenlétet tudunk adni – nem naivitásból, hanem a reményből.

Gondolj azokra a „házakra”, ahová nap mint nap belépsz: a munkahelyedre, az otthonodba, az edzőterembe, a gyermekeid iskolájába vagy a lakóhelyedre. Békét vinni jelentheti azt, hogy nem veszel részt a munkahelyi pletykálkodásban, hanem tisztelettel beszélsz másokról; hogy olyan légkört teremtesz otthon, ahol az emberek fellélegezhetnek, és ahol helye van a csendnek; vagy hogy te vagy az a szomszéd, aki ítélkezés nélkül tud meghallgatni másokat. Ez a béke különösen erőssé és jelentőssé válik azok számára, akik nehézségekkel küzdenek. Milyen sok ember hordoz láthatatlan terheket: lelki problémákat, anyagi nehézségeket, kapcsolati válságokat vagy az élet értelmét érintő kétségeket. Nekik nem elsősorban megoldásokra van szükségük. Arra van szükségük, hogy valaki mellettük álljon a fájdalomukban anélkül, hogy meginogna, és olyan békét sugározzon, amely azt üzeni: a káosz alatt ott van a szilárd talaj.

Keresztény tanúságtételünk elsősorban arról szól, kik vagyunk: olyan emberek, akik rátaláltak arra a békére, amelyet a világ sem megadni, sem elvenni nem tud.

3. Gyógyítás és az örömhír továbbadása: láthatóvá tenni Isten országát

„Gyógyítsátok meg ott a betegeteket s hirdesétek: közel van hozzátok az Isten országa!”

A szó és a cselekedet elválaszthatatlan egymástól. Ez azt jelenti, hogy észrevevessük a körülöttünk lévő sebeket, és konkrét együttérző tettekkel válaszolunk rájuk. Felismerjük azt az ürességet és céltalanságot, amelyet sokan hordoznak; a könyörtelen versengést és a kiégését és felajánljuk nekik egy olyan jelenlét ajándékát, amely képes ítélkezés nélkül meg-

hallgatni. Közel maradunk azokhoz, akik magányosnak érzik magukat, az idősekhez is apró, egyszerű gesztusokkal fordulunk, amelyek mégis mély nyomot hagynak a szenvedő szívben.

Isten országa akkor válik közelivé, amikor az emberek ezt mondhatják: „Itt valami mással találkoztam. Elfogadtak, értékesnek tartottak, és új erőt kaptam.”

Így növekedett az ősegyház is: nem elsősorban ékesszóló prédikációk által, hanem olyan közösségeken keresztül, amelyek annyira

másként éltek, hogy az emberek kénytelenek voltak megkérdezni: „Mi az, ami nektek megvan, nekünk pedig nincs? Miért tudtok így szeretni? Honnan van ez a remény?”

Az életünk maga az örömhír továbbadása. És amikor az emberek kérdeznak, készen állunk megnevezni a forrást: „Közel van hozzátok az Isten országa. A szeretet, amelyet megtapasztaltatok, nem csupán tőlünk származik; Krisztustól jön, aki mindent újjáteremtett, és aki meghív benneteket ebbe az új valóságba.” ●

Fordította: Szabó Judit

Boldogunk, Sándor István nyomában, B. Varga Judit

Örökfogadalom 80

„Alulírott azon alázatos kéréssel fordulok Főtisztelendő Igazgató úrhoz, hogy engem az örökfogadalmakhoz bocsájtani szíveskedjék. Nevem Sándor István...”

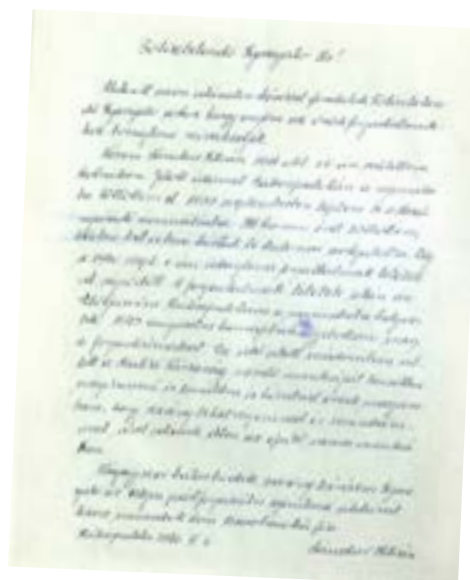
80 évvel ezelőtt, 1946. március 4-én kezdte így előljárójához, Ádám László rákospalotai házigazgatóhoz írt levelét a szaléziak között immár tizedik éve szolgáló, tanuló Sándor István. Élete harminckét éve alatt szolnoki szakmunkás fiatalból a ferencesek támogatásával szalézi jelölt lett az akkori tartományfőnökségen, a Clarisseumban, majd a hároméves mezőnyáradi noviciátust a katonai behívó miatt kétszer is megszakítva, 1940. szeptember 8-án tette le első ideiglenes fogadalmát Don Bosco mellett. Tanúi Antal János tartományfőnök és Bali Béla novíciusmester voltak. Másodszor, szintén három évre szóló ideiglenes fogadalommal köteleződött el Mezőnyáradon a szalézi közösség iránt.

Az utolsó fogadalmakra hosszú időszakot, egy évtizedet követően, a világháború embert próbáló tapasztalata után került sor. Amikor a rend, a Társaság az örökfogadalom előtt álló tagját már belülről, minden erejével és gyengeségével együtt megismerte. Amikor a kérelmező ideiglenes fogadalmas tag is realisabban látta, hogy mire kötelezi el magát, szembesült a tehetségével és a korlátaival is. Ekkor már nem róla volt

szó, hanem a Társaságról. Már nem annyira rajta volt a hangsúly, hanem a Társaságon, amely befogadta. Az örökfogadalmat megelőző házi káptalani jellemzés egyöntetűen kiválónak minősítette. A Szalézi Társaság igent mondott Sándor Istvánra!

1946. július 24-én, Rákospalotán Ádám László kezébe tette le örökfogadalmát Sándor István, akit Havasi József későbbi háromszoros tartományfőnök személyesen ismert és így emlékezett róla: „... mindenben olyan volt, mint egy jó szalézi! Aki ismerte, akinek nevelője volt, mint jó szalézit ismerte meg. Kiegyensúlyozott, vidám, kedves, mosolygós fiatalember volt. A fiatalok tisztelték, szerették. Úgy gondolom, minden szalézinak ilyennek kell lennie, csak így mondhatja el, hogy Don Bosco fia.”

Történt mindez egy lelkileg és fizikailag megtört országban, szétbombázott, szétlőtt épületek romjai között, az embereket félelemben tartó új politikai erő születése és növekedése közben. 1946 márciusában hirdették ki azt a bizonyos VII. törvénycikket a demokratikus államrend és köztársaság védelméről, melyet a köznyelv csak hóhértörvényként emlegetett, s amely a koncepciók jogi alapját képezte. Ami alapján halálra ítélték Sándor Istvánt. Az örökfogadalmá letételekor, 1946 júliusában oszlatták fel az egyházi egyesületeket és a keresztény-

szocialista szakszervezeteket. Az iskolai tankönyvek felülvizsgálata a világnézeti áthangolás jegyében már javában folyt.

Bátorság volt ekkor szerzetesi örökfogadalomhoz járulni! Bátorság volt szembe menni a kialakuló ateista korszakkal. Úgy, mint Don Bosco a vallásszabadságot és szekularizációt hirdető liberalizmus nagy századában. Mindketten, a szaléziakat alapító szent és a magyar vértanú szalézi testvér bizonyították, hogy „Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37). ●

Kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot a sandoristvan@szaleziak.hu e-mail címen, ha Sándor István közbenjárására bármilyen kérés vagy ima meghallgatásra talál! A szenttéavatási eljáráshoz fontos lehet!

Hivatás, Kádár Edvárd szalézi jelölt

JelenLÉT

Úton a Szalézi Családdal - Hivatáskereső hétvége április 24–26.

Az „Úton a Szalézi Családdal” egy olyan hétvége, ami segít kiszakadni a rohanásból és lehetőséget ad arra, hogy közelebb kerülj a Jóisten álmához, amit a te életeredől álmodott!

Április 24-én, pénteken érkezünk meg Péliföldszentkeresztre. A közösen elfogyasztott vacsora után következtek az ismerkedős játékok, amik – szalézi program lévén – nagyon vidám és közvetlen hangulatban teltek. Az este folyamán, amikor már besötétedett, Örömutat imádkoztunk, ami segített lelkileg is megérkezni a rohanó hétköznapiakból.

A rendkívül tartalmas szombati nappól csak néhány dolgot emelnék ki. Kovács Sándor atya a délelőtti folyamán a jelenlét fontosságáról tartott előadást: arról, hogyan tudunk tudatosan jelen lenni az Isten és embertársaink számára. Az ebédet egy családi grillezés során mi magunk készíthettük el, ami után lehetőség nyílt páros beszélgetésben mélyen megnyílni egymásnak. A délután során Marics Bence és Bialkó Móni, illetve én tettem tanúságot; ők a saját fiatalkorukról, találkozásukról és a házasság hívatásáról, én pedig a szalézi jelöltségem megtett utamról. Sötétedés után táborüzenet raktunk, ahol volt tánc, játék, zene, és végül az egész egy gitáros dicsőítésbe torkollott.

A vasárnap folyamán lehetőségünk volt részt venni egy vezetett elmélkedésen, ahol a választott evangéliumi szakasz a feltámadt Jézus megjelenése volt a Tiberiás-tavánál. Ezt követően egy rövid záró megosztás következett, majd a szentmise, ami a közös lezárása volt a hétvégének.

Úgy érzem, több dolgot is magammal tudok hozni a mindennapjaimba, amiket a lelki életemben át tudok ültetni a gyakorlatba, és ezáltal újult erővel vágok neki a hétköznapiaknak. Ajánlom minden fiatal társamnak az „Úton” hétvégét, mivel itt tényleg kegyelmekben gazdagodunk! ●

Hivatás, Medgyessy Zsófia FMA

Vele vagyunk!

Hivatás Roadshow 2026

Mit is csinálunk mi szerzetesként??? Vele vagyunk. Vele, Jézussal, Aki meghívott bennünket... Izgalmasabbnál izgalmasabb kérdéseket szegeztek nekünk a miskolci Jezsuita Gimnázium kamasz lányai, s mind, kik jelen voltunk, hivatásunkban megerősödve térhettünk haza. Az Egri Főegyházmegye kispapjaival együtt idén tavasszal is részt vettünk a *Hivatás Roadshow*-n, melynek célja a hivatások megismertetése a fiatalokkal. Hétfő és keddi napjainkon is nemcsak mi, szalézi nővérek, hanem más kongregációk nővérei (Ferences Kisnővérek, Jézus Szíve Nővérek Társasága, Teréz Anya Nővérei) is jelen voltunk a kamasz lányokkal töltött néhány órában, míg a

fiúk a kispapokkal töltötték a délelőttöt. Március folyamán így jutottam el én is a miskolci Fényi Gyula Jezsuita Gimnáziumba. Kötetlen hangvétellel mutatkozhattunk be, ki mit szeretett csinálni 17 évesen. Oldotta a hangulatot a csoportbontás után a játék is, amibe együtt csatlakoztunk be, majd a közös éneklés, mókázás. A lényeghez érve röviden mind tanúságot tehattünk Jézusról: hogyan jutottunk el ide, hogy a szerzetességben mondjunk igent Neki... Örömmel vettük észre, ahogy a fiatalok megnyílnak a kérdésekre, melyeket írásban tettek fel nekünk, mi pedig ott aktuálisan és röviden igyekeztünk is szóban válaszolni bizalmas kérdéseikre, párbeszédre lépve velük.

Vittük az Urat, az Ő örömhírét, s utána mi magunk is fellelkesülve térhettünk haza, nemcsak a résztvevők.

Hadd álljon itt néhány beszédes visszajelzés a lányok szavaiból idézve, amit azal a címmel fogalmaztak meg, hogy mit visznek haza magukkal: ajándék, útkezesítés, hivatás, mosoly, szabadság, öröm, megállás, kérdések... Ezekből számunkra is visszaragyogott, hogy itt valóban Találkozás történt.

A *Hivatás Roadshow* tapasztalata számunkra is arról tanúskodik, hogy a hivatáspasztoráció elsősorban a tanúságtételből fakad. Abból, hogy merünk beszélni arról a csodáról, ami a mi életünkben történt és történik az Istennel – s másra talán nincs is szükség, csupán örömmel megélni, Akié vagyunk, köztük. Nem kell aggódnunk a számok miatt, s oly fontos lenne a legteljesebb szabadsággal, felszabadult lélekkel kísélni a fiataljainkat a hitben, az útkezesítésben, kérdéseikben, küzdelmeikben. S a hivatások pedig idővel születni fognak: családosok, szerzetesek, papok... szabad szívvel kimondott igennel, mert az Isten szeretete és szépsége vonz, s mindig is vonzó lesz. Ennek felismeréséhez nekünk csak azt az örömet kell továbbadnunk, amit mi is élünk. ●

„Kovászként jelen lenni, hogy gyümölcsöt hozzunk”

A Szalézi Család 6. Világkongresszusa

Május 6. és 10. között Sacrofánóban, Olaszországban rendezték meg a Szalézi Munkatársak VI. Világkongresszusát, amelyre a világ minden tájáról 350 szalézi munkatárs és delegátus érkezett. Magyarországról P. Andrásfalvy János SDB delegátus, Bittsánszky Márton SC tartományi formációfelelős és Sárvári Miklós SC tartományi koordinátor vettek részt a kongresszuson. Az esemény különleges jelentőséget kapott, hiszen az Egyesület fennállásának 150. évfordulóját ünnepelte 2026. május 9-én. A kongresszus egyszerre volt hálaadás Don Bosco álmáért, közös reflexió az Egyesület jelenlegi helyzetéről, valamint előretekintés a jövő kihívásaira.

A kongresszus mottója – „Kovászként jelen lenni, hogy gyümölcsöt hozzunk” (vö. Lk 13,20–21) – végigkísérte a napok programját. A kovász szimbóluma különösen mély üzenetet hordozott: a keresztény és szalézi jelenlét nem lehet elszigetelt, hanem bele kell olvadnia a világ valóságába, hogy belülről alakítsa át azt.

A múltból erőt merítve

Május 7-én, csütörtökön a nyitó szentmisét Don Fabio Attard szalézi rendfőnök mutatta be, aki homíliájában arra hívta a résztvevőket, hogy a társadalom átalakítóivá váljanak. Kiemelte: a kovász ugyan kicsiny, de éppen az a feladata, hogy belevegyüljön a lisztbe és átjárja azt.

A zsúfolásig megtelt színházteremben kezdődött a megnyitó ünnepség. Először az Egyesület 11 régiójának képviselői vonultak be zászlóikkal, ami egyszerre fejezte ki nemzetköziségét és Don Bosco karizmájának egyetemességét.

Ezután került sor a megnyitó előadásra, amit Don Fabio Attard tartott „150 év egy jobb világ építésében” címmel. Előadásában hangsúlyozta, hogy a szalézi világiak az elmúlt másfél évszázad során felbecsülhetetlen szerepet játszottak abban, hogy a szalézi karizma nem maradt falak között, hanem mozgalmaként átjárta a társadalom szövetét. Így szerepet vállaltak a fiatalok nevelésében, a családok támogatásában és az Egyház missziójában.

A délután folyamán a „Don Bosco nyomában” című kerekasztal-beszélgetés során a korábbi világszintű koordinátorok személyes

emlékeiken keresztül idézték fel az Egyesület fejlődésének főbb korszakait. Paolo Santoni az 1980-as évek lelkesedéséről és növekedéséről beszélt, amikor még a kommunikáció is komoly kihívást jelentett: irodájában csupán egy fax állt rendelkezésre. Roberto Lorenzini felidézte az 1995-ös bolognai első világkongresszust, valamint az állandó formációs képzés és az *Apostoli Életút* kialakulásának időszakát. Ebben az időszakban még minden kialakulóban volt. Rosario Maiorano felesége, Laura az Egyesület gazdasági stabilitásának megteremtéséről és az *Apostoli Életút* kidolgozásáról beszélt. Noemi Bertola a képzés és a dokumentumok jobb megismertetésének fontosságát hangsúlyozta. Arra a kérdésre, hogy mit mond nekünk most Don Bosco, az alábbi válaszokat adták:

Roberto: „Őrizd a Szalézi Családot és a karizmát, ne feledd a missziót!”

Laura: „Legyetek jelen a társadalmi életben!”

Noemi: „Éljetek valódi testvériségben, és hallgassátok meg a fiatalokat!”

Paolo: „Legyetek bátrak és foglaljatok állást az Egyház és a társadalom dolgaiban! Legyetek hitelesek! Vállaljatok felelősséget az elhagyott házakért!”

A nap végén nyelvek szerinti csoportokban osztották meg egymással tapasztalataikat a résztvevők, majd a hagyományos jóéjszakát (Buonanotte) zárta a napot, amelyet a legrégebben fogadalmat tett jelenlévő szalézi munkatárs mondott el.

Szembenézés a jelen kihívásaival

A pénteki nap központi témája az Egyesület jelenlegi helyzetének elemzése volt. A programot Chiara Cazzuola nővér, a Segítő Szűz Mária Leányai rendfőnöknőjének videóüzenete nyitotta meg, amelyben hangsúlyozta a női és férfi karizma kölcsönös gazdagító szerepét a szalézi küldetésben.

A Szalézi Család különböző csoportjainak képviselői közös kerekasztal-beszélgetésen osztották meg tapasztalataikat. A hangsúly az együttműködésen, a közös küldetésen és a fiatalok szolgálatán volt. Ezután került sor a nap egyik legfontosabb eseményére, amelyen Antonio Boccia világ-szintű koordinátor tekintette át a 2018 és 2026 közötti időszakot. Beszédében öt alapvető pillért emelt ki:

- a fiatalok melletti jelenlétet;
- a hiteles és örömteli tanúságtételt;
- a közösségben megélt képzést és küldetést;
- a felelősségteljes autonómiát;
- valamint a Don Bosco karizmájához való hűséget.

Külön figyelmet kapott a világiárvány időszaka, amely egyszerre jelentett válságot és lehetőséget. Bár számos program megszakadt, az Egyesület új formákat talált a kapcsolattartásra

és a segítségnyújtásra. Antonio Boccia hangsúlyozta: az álmok önmagukban könnyen illúzióvá válhatnak, de a közösen megálmodott jövő valósággá formálható.

A délutáni regionális csoportmunkák ennek jegyében zajlottak: a résztvevők elemezték saját térségeik erősségeit és gyengeségeit, valamint a kihívásokat és a jövő feladatait.

Az este a Via Lucis közös imádságával zárult, amely a Feltámadt Krisztus örömét és a missziós reményt állította a középpontba.

Jubileum és új kezdet

Május 9. különleges ünnep volt: ezen a napon emlékezett meg az Egyesület alapításának 150. évfordulójáról. A kongresszus résztvevői hálát adtak azért, hogy Don Bosco álma – a világiak aktív részvétele a szalézi küldetésben – másfél évszázad után is élő valóság.

A szentmisét Don Pascual Chávez emeritus szalézi rendfőnök celebrálta, aki homíliájában arra emlékeztetett: a jövő útja nem könnyű, de a Szentlélek vezeti az Egyesületet. A feladat a nyitottság, a meghallgatás és az együttműködés.

A nap folyamán fiatal szalézi munkatársak osztották meg tapasztalataikat a világ különböző kontinenseiről. Európát Julia Kerschhofer, bécsi középiskolai tanár képviselte. Elmondta, hogy a mai fiatalok rengeteg lehetőség között keresik identitásukat, miközben a közösségi média és a mesterséges intelligencia miatt egyre nehezebb megkülönböztetni a valóságot a látszattól. A szalézi munkatársak feladata olyan helyeket teremteni, ahol a fiatalok kérdezhetnek, ahol örömmel fogadják őket, biztonságban érezhetik magukat és valódi kapcsolatokat élhetnek meg. Ezek mellett többször előkerült a család szerepe, a generációk közötti kommunikáció nehézsége, valamint a pozitív megerősítés fontossága. Julia hangsúlyozta: a fiataloknak nem elsősorban tanácsokra van szükségük, hanem meghallgatásra és hiteles jelenletre.

Az esti órákban került sor az új világ-szintű koordinátor kinevezésére. Don Fabio Attard beszédében négy kulcsszót emelt ki, amelyeknek az Egyesület jövőjét kell meghatározniuk: meghallgatás, közösség, küldetés és részvétel. Ezek adják a közös út alapját.

Ezt követően jelentette be az új világi koordinátor nevét: Borja Pérez személyében először választottak olyan koordinátort, aki nem az Olaszország–Közel-Kelet–Málta régióból származik. A bejelentést nagy öröm és meghatottság fogadta, hiszen sokan úgy érezték: az Egyesület valóban új horizontok felé nyílik meg.

A jövő felé tekintve

A kongresszus zárónapján Borja Pérez első beszédében összefoglalta a régiók elemzéseit. A világ ma megosztott, bizonytalan és sok sebet hordoz. Számos fiatal magányt, gyökértelenséget és jövőtlenséget él meg. Az Egyház is átmeneti időszakot él, új nyelveket és új közösségi formákat keres.

Ebben a helyzetben a Szalézi Munkatársak Egyesületének egyszerre vannak jelentős erősségei és komoly kihívásai. Erőforrást jelent a szalézi karizma, a perifériákon való jelenlét, a közösségi szellem és a kitartás. Ugyanakkor problémát jelent az előregedés, a generációs megújulás hiánya, a gyakran gyenge kommunikáció és a társadalmi jelenlét korlátozottsága.

Borja Pérez két fontos jövőbeli irányt is felvázolt. Az egyik az afrikai régiók átszervezése, hogy a kontinens növekvő jelenléte jobban tükröződhessen az Egyesület struktúrájában. A másik az *Apostoli Életút* felülvizsgálatának előkészítése, hogy az továbbra is élő és aktuális iránytű maradjon.

A záró szentmise gazdag jelképrendszere különösen mély üzenetet hordozott. A kenyér és bor mellett építőeszközöket – téglát és kőműveskanalat – vittek az oltárhoz, jelezve a vágyat, hogy az Egyesület valódi otthonná váljon a fiatalok számára. A lámpa és a só pedig arra emlékeztette a résztvevőket, hogy Krisztus világosságát kell tovább vinniük a világba.

A kongresszus végén minden résztvevő egy puzzle-darabot kapott. Ez nem egyszerű emléktárgy volt, hanem küldetés: mindenki saját környezetében építse tovább Don Bosco álmát, tudva, hogy a teljes kép csak együtt áll össze.

A sacrofanói világkongresszus egyszerre volt ünnep, önvizsgálat és küldetés. Megerősítette a résztvevőket abban, hogy 150 év után is aktuális Don Bosco álma: jelen lenni a fiatalok között, közösséget építeni, reményt adni és kovászként alakítani a világot. ●

Régióink koordinátorával, a szlovén Blažka Merkaccal

A lengyel szalézi munkatársak csoportjával

Az új világ-szintű koordinátorral, Borja Pérezzel

Don Bosco pedagógiája a XXI. században, Rózsáné Czigány Enikő SC

Don Bosco tanította: nézzünk a dolgok mögé!

Évek óta tapasztalom, hogy Budapesten főleg a fiatalok mindennapjaiban jelenlévő vigalmi negyedek egyre meghatározóbb szerepet kapnak. Részből kulturális programokat is kínálva, részből találkozási lehetőséget és kulináris élményeket is biztosítva. Ugyanakkor a Zeneakadémiáról, a Thália és Radnóti Színházról hazafelé tartva sokszor, mint külső szemlélő csak azt látom, tapasztalom, hogy ezek előtt a vendéglátóhelyek előtt elszorítva bizonytalanul imbolygók, agresszív beszélők és furcsán viselkedő magyar és külföldi fiatalok „szórakoznak”. Az arra haladó színházi és más járókelők többsége a fejét lehajtva, lehetőség szerint igyekszik nem konfrontálódni, elsielni, ezeken a területeken túljutni. Természetesen nem Budapest éjszakai életét kívánom pellengérré állítani, hiszen tisztában vagyok azzal, hogy fővárosunk – és napjainkban egyre több vidéki egyetemi város is – már a múlt század első harmadában híres volt, illetve híres lett sokszínű éjszakai kulturális életéről. Magam is voltam romkocsmái jazz előadáson, de azt sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy ezen vendéglátóhelyek kulturális kínálata, közvetített szolgáltatásai, a jelenlévők életvitele, külsőekben is megjelenő, anyagiakat is kiemelő és gyakran követendő mintaként is ható megjelenési módok, erkölcsi és viselkedéses megnyilvánulások erősen hatnak a jelenlévőkre. Divat – kiskorúak körében is – az este tíz órát követő társasági életet ott tölteni. Sokszor felvetődik bennem, hogy másnap miként tudnak helytállni, teljesíteni a munkahelyeiken vagy a különböző tanintézményekben. Ezek az éjszakai helyeken valóban jól érzik-e magukat a fiatalok? Vajon hányan vannak, akik csak azért vannak ott, hogy elmondhassák milyen trendiek, mennyi pénzt költöttek, hányan vannak, akik csak ezekre az alkalmakra spórolnak, hogy elmondhassák...? Hányan vannak, akik nem mernek, nem akarnak lemaradni, akik nem mernek nemet mondani és csak sodródni? Mindezek tükrében nekünk, szalézi munkatársaknak, animátoroknak, pedagógusoknak és szerzeteseinknek is el kell gondolkodnunk azon, hogy tudunk-e kulturálisan olyan

élményt, szórakozást nyújtani, ami, ha nem is teljesen kiváltva – hiszen a tartalmas programok, beszélgetések ott is építhetnek –, de az általunk képviselt értékeket a fiatalok igényeivel összhangba hozva, kialakítani a mi „vigalmi negyedünket”, így is csökkentve a negatív hatások lehetőségét. Velük együtt közösen gondolkodva mi is megismernénk gondolkodásukat, jövőbeli elképzeléseiket a saját szűkebb és tágabb környezetükről (egyéni, család, munkahely, lakókörnyezet, kultúra, közéletiség stb.) a világról alkotott képüket és benne az ő szerepüket. Életszemléletük feltárással betekintést nyerhetünk abba is, hogy hogyan kezelik a mindennapok kihívásait, nehézségeit, örömeiket, bánatukat. Mindezekről egy feszültségmentes légkörben, ahol mindenki véleménye számba veendő, ahol nincs rossz gondolat, ahol mindenki fontos, talán a visszahúzódóbb, sokszor a saját gondolatait szégyenlő fiatal is el meri mondani véleményét, vágyait. Kialakulhat egy kölcsönös együttérzés, jobb, összetartóbb közösség. Mi megtanulnánk az ő igényeiket elfogadni, igyekeznénk az ő képzőművészeti, zenei, színházi, tánc, irodalmi, közéleti, a munkára, emberi kapcsolatokra stb. irányuló érdeklődésüket megismerni, s ennek nyomán olyan hiteles embereket hívni, akik a hétköznapi autentikus gondolkodói, a kortárs művészet, tudomány hiteles értékközvetítői. Ugyanakkor lehetőséget is kaphatnának arra, hogy szervezhessenek érdeklődésüknek megfelelően, hogy saját próbálkozásait is megmutathassák a saját közösségükben, támogatva őket esetleg a tágabb környezetben való megjelenésben mindezt egy beszélgetős, egyszerű vendéglátás keretei között megvalósítva. Az olvasó mondhatja, hogy ez már megvalósult, hiszen Don Bosco az oratóriumokat a megelőző módszer egyik színhelyéül működtette, de a 16–18 éves felüli fiatalok úgy tűnik, hogy ma mást igényelnek és választanak.

Az utóbbi években/hónapokban sokat olvastam Don Bosco életéről, munkásságáról, utódai gyakorlatáról. Imáimban sokszor kérdeztem/kérdezem őt, hogy jól gondolom-e, miként tudnánk fiataljainkat okosan,

nem béklyóba zárva elérni és megtartani úgy, hogy nem minősítgetjük őket, mi sem gondoljuk magunkat mindentudónak, azért, hogy tudjunk közösen gondolkodni és megélni, hogy mikor van ránk szükség, mikor kell háttérbe vonulnunk s mi az, amiben a mi gondolkodásunkban is változtatnunk kell. Talán így ők és mi is kevesebbszer mondhatjuk, hogy csalódtunk a másokban.

Don Boscót, ha érte is visszautasítás, hártó reakció közeledéseiben valamelyik fiútól, ő mindig a háttér, a fiú gondolkodásának, jövőképének, erkölcsi magatartásának megismerésére törekedett. Így tett Cagliero János – később Msgr Cagliero – esetében is, aki nagyon jó teljesítményű, de fékezhetetlen, az engedelmisséggel szemben lázadó, feleseléssel védekező fiú volt. Vele szemben is türelmet tanúsított, mert felismerte benne a tisztalelkű – igaz, a saját igazát sokszor nem a megengedett módon védelmező – fiút, s meglátta és megértette azt, hogy neki bizalmat adva, vele sokat beszélgetve, annak aktivitását a jövőben hogyan tudja az ön- és szalézi fejlődés szolgálatába állítani. „A harmincöt év alatt, amit Don Bosco mellett töltöttem, egyszer sem láttam rajta bizalmatlanságot, soha nem hallottam tőle félelemről vagy kételyről tanúskodó megjegyzést, soha sem zaklatta fel semmilyen nyugtalanság.....” – mesélte Mons. Cagliero János. – Soha sem tűnt lelki szorongások miatt felkavartnak.” (Claudio Russo, 2006., 51-52.)

A hitében megingathatatlan, tiszta lelkiismeret, a szeretetleti figyelem, a másik meghallgatása és megismerése, a bizalom, hogy fiai is meg tudják fogalmazni, hogy nekik mi a jó és ők mit tudnak vállalni érte a mostban, terveik szerint a jövőben Don Bosco nevelőmunkáját, céljai/céljaik közös elérését nagyban segítette. Ma is irányt mutat, ma is előrevivő. ●

Felhasznált irodalom

Claudio Russo (2006):

Don Bosco találkozási a fiúkkal.

A szalézi nevelés titka.

Don Bosco Kiadó, Budapest

Lelkiség, nevelés, P. Gnana Pragasam Derosi Raja SDB

Miért elengedhetetlen a hitre nevelés a 21. században?

A 19. századi Torino nyüzsgő utcáin egy olasz pap, **Bosco János** – a mi szeretett Don Boscónk – egy olyan örökvényű igazságra építette küldetését, amely ma is a szalézi nevelés lüktető szíve: „**A nevelés a szív ügye.**”

Ma, amikor a mesterséges intelligencia, a technológiai robbanás és a kíméletlen akadémiai verseny korát éljük, sokan teszik fel a kérdést: van-e még helye a hitnek az iskolapadban? Egyesek szerint az erkölcs vallás nélkül is tanítható. Don Bosco és a szalézi pedagógia azonban rávilágít, hogy a hit nem egy elavult „pótlék”, hanem a legbiztosabb alap, amely segít eligazodni a modern élet útvesztőiben.

Sokan érvelnek azzal, hogy a gyerekek maguktól is rájönnek, miért rossz lopni vagy hazudni. Ez igaz is lehet egy egyszerű szinten, de a nevelés célja nem csupán a szabályok betartatása. A hitre nevelés erkölcsi **iránytűt ad a tudás térképéhez.**

Az értékek nélküli tudás veszélyes lehet. A hit integrálásával arra tanítjuk a gyermeket, hogy a tisztesség és a becsület értékeesebb, mint egy tökéletes osztályzat. A hit nem korlátozza az értelmet, hanem értelmet ad a képességeknek: ez változtatja a leendő orvost igazi gyógyítóvá, a mérnököt pedig felelős közösségépítővé.

A megelőző módszer

Don Bosco nemcsak tanította a katekizmust, hanem megélte azt a fiatalok között. Módszere, a „megelőző módszer”, három tartóoszlopra épül:

1. Értelem: A hitünk nem vak engedelmisséget vár. A szalézi lelkiség az értelemre apellál. Arra bátorítjuk a fiatalokat, hogy tegyenek fel kérdéseket, lássák meg a tanultak etikai vonatkozásait.

2. Vallás: A hit nem egy „kedd délutáni különóra”, hanem a levegő, amit belélegzünk. Ez adja meg azt a „spirituális rugalmasságot”, amely megvédi a fiatalokat a mai kor szorongásaitól, emlékeztetve őket, hogy Isten szereti őket – függetlenül a teljesítményüktől.

3. Szeretetreméltóság: „Nem elég szeretni a fiatalokat; érezniük is kell, hogy szeretik őket.” A hitet nem tankönyvekből tanulják meg a gyerekek, hanem „elkapják” a felnőttektől, akik tisztelettel és szeretettel fordulnak feléjük.

A szó szentsége és a szabadság ünnepe

A hitre nevelés során megtanítjuk a fiatalokat tisztelni az Isten nevét. Ez nem pusztán szabály, hanem a szó erejébe vetett bizalom. Ahogy Pilinszky János mondta: minden nyelvromlás oka a szeretet hiánya. Ha megtanuljuk tisztelettel kimondani Isten nevét, megtanuljuk tisztelni embertársainkat is. Nem számok vagyunk egy rendszerben, hanem nevek az Atya tenyerén.

Ugyanígy a vasárnap megszentelése sem kényszer, hanem a szabadság ünnepe. A mai „wellness-társadalomban”, ahol az üzlet és a hajtás felemészti az ünnepet, a hit emlékeztet minket a „kulturális pihenésre”. Ez az a nap, amikor megállunk, hogy gyakoroljuk a felebaráti szeretetet és találkozzunk a hívőközösséggel, kiszakadva a hétköznapi hajszájából.

Nem büntudat, hanem meghívás

Vannak, akik szerint a vallás csak büntudatot és félelmet szül. A valódi, Don Boscó-i hitre nevelés azonban ennek az ellenkezője. Mi nem egy „égi rendőrtől” való félelemre tanítunk, hanem egy személyes kapcsolatra az Atyával. A hit nem rossz válaszokat ad jó kérdésekre, hanem segít elviselni a bizonytalanságot és reményt ad ott is, ahol a tudomány megáll.

Don Bosco célja világos volt: „Becsületes polgárokat és jó keresztényeket” formálni. Amikor egyensúlyba hozzuk a tanulmányi követelményeket az evangélium mélységével, nemcsak vizsgákra készítjük fel a gyermekeinket, hanem az életre és az örökkévalóságra.

Ne féljünk a hitre neveléstől! Ez nem korlát, hanem szárny. Ahogy Don Bosco mondta: „Akarsz-e szent dolgot tenni? Neveld a fiatalokat.” Ha megadjuk nekik a hit alapjait, biztosítjuk, hogy miközben bölcsességben növekednek, soha ne veszítsék el kapcsolatukat minden Igazság és Szeretet forrásával. ●

Segítő Szűz Mária Leányai, Nagy Ágnes FMA, Berec Judit

Találkozások egy szenttel

Troncatti Szent Mária ereklyéje Magyarországon

Hisszük, hogy egy szent élete ma is lehet példa számunkra. Feladatunknak érezzük, hogy minél szélesebb körben megismeressük őt. Azzal kezdtük, hogy a szentté avatás előtt már oratóriumainkban színdarabon keresztül ismerhette meg több száz gyermek az életét. A róla elkészült könyv hitelesen ismerteti meg az életszentségét. Majd az Oratolimpián, játékos vetélkedőn keresztül mélyíthették el többen az ő ismeretét. A szentté avatásra készülve dolgozóinkkal és a szalézi munkatársakkal is megismertettük példáját. Így készültünk fel az ereklye fogadására is, ahol már nem ismeretlenül álltunk a szent előtt, hanem még személyesebb találkozásokban is lehetett részünk.

Nagy ajándék volt számunkra ez a három

hét, amikor Troncatti Szent Máriát szemlélve figyelhettünk arra, hogy ma is lehet szentté válni a Szalézi Családban és hogy osztozhattunk az imáinkban sok-sok emberrel, akik messzebből is velünk tartottak. Továbbá látni azt, hogy Troncatti Szent Mária mennyi embert megérint: a papjainkat, akik utánanéznek az életének, hogy befogadva az ereklyét hitelesen tudjanak róla beszélni. Az imádkozó embereket, akik könnyekkel telt szemmel kérték a közbenjárását. A pici óvodás és hittanos gyerekek, a Szalézi Család tagjai, őszinte szívvel fordultak hozzá.

Közös imádságaink, a szentségimádás, a vesperás, a rózsafüzér imádság, a szentmisék az ő jelenlétében segítettek megérteni, hogy ő maga vezet minket ma is Isten

felé. Köszönjük, hogy velünk tartottatok! Forduljunk hozzá továbbra is a mindennapokban, kövessük az ő egyszerű és odaadó példáját és kérjük, hogy a béke eszközei lehessünk mi magunk is az ő nyomdokaiban ott, ahol vagyunk.

Mit tanulhatunk ma is tőle?

Troncatti Szent Mária a Segítő Szűz Mária Leányai szerzetesrend tagjaként, vagyis Don Bosco szalézi nővérként Equadorban volt misszionárius a 20. század elején. 2025 októberében avatták őt szentté, miután egy shuar indián férfi az ő közbenjárására gyógyult meg.

Fél évvel a szentté avatását követően, 2026 áprilisában közel három hetet töltött az ereklyéje Magyarországon a szalézi nővérek házaiban Budapesten,

Mogyoródon és Egerben.

1. Az Eucharisztia fontossága

Gyermekkorában nagyon félős kislány volt. Egy alkalommal, miközben kecskét őrzött a hegyekben, nagy köd támadt és eltévedt. Egy bokor tövében bújta el és a szülei csak másnap reggel találták rá.

Amikor megkérdezték, hogy félt-e, nemleges választ adott, hiszen a vasárnapi szentáldozás kegyelmei voltak a szívében. Az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus a mi félelmeinkben is megnyugvást tud adni!

2. Bizalom a Segítő Szűzanyában

Egy betegség során Rua Mihály, akkori szalézi rendfőnök látogatta meg, aki arra bízta, hogyha Mária nővér rábízta a betegségét a Segítő Szűzanyára, akkor még aznap felépülhet.

Később a munkája és az őserdei ve-

szélyek során is számtalanszor fohász-
kodott a Segítő Szűz közbenjárásáért.

Többek között az Equadorba való érkezésekor az őslakosok az életére törtek, hogy megöljék, de volt, hogy egy mérgeskígyó mászott fel a lábára, vagy egy zavaros és örvényekkel teli folyón kellett átkelnie.

3. Türelem

Nagyon vágyott arra, hogy misszióba mehessen, de hosszú évekig nem teljesült ez az álma. Kitartóan és türelmesen tevékenykedett Olaszországban, mígnem az 1920-as években elmehetett az equadori őserdőbe, a shuar bennszülöttek közé, **akik között anyai lelkülettel tevékenykedett, és egy személyben volt hitoktató, ápolónő, sebész, ortopéd, fogorvos és altatóorvos is.** Mi is legyünk misszionáriusok, a katolikus hit terjesztői ott, ahol éppen vagyunk és türelemmel várjunk, hiszen lehet, hogy

a mi vágyaink is csak hosszú évek múlva teljesülnek!

4. Béke és kiengesztelődés

A shuar törzsek között egyfajta belháború dúlt, valamint a shuaro és az európai telepések között is hatalmas feszültség uralkodott.

Mária nővér az equadori munkája során a kiengesztelődésre törekedett, hogy békében éljenek a telepések az őslakosokkal.

Ha mi is megosztottságot és feszültséget tapasztalunk a közvetlen környezetünkben, akkor kezdeményezzük mi a békét és a kiengesztelődést! ●

Szalézi Munkatársak Egyesülete

Szalézi munkatársi hírek

Tizenegy új szalézi munkatárs tett ígéretet Szombathelyen

Kóródi Tibor SC

Szalézi munkatársi ígérettétel és lépcsőmegáldás Szombathelyen

Több mint két évvel ezelőtt, 2024 februárjában, egy szombat délutánon Sabu atya meghívására több mint huszan gyülekeztek a szombathelyi szalézi oratórium épületében. Ekkor indult el a szalézi munkatársképzésnek egy új évfolyama. A képzéseket Sabu atya vezetése mellett Horváth Edina és Pozvai Szilvia szervezték. Az évek alatt folyamatosan kristályosodott ki mindenki előtt, hogy mire hív minket Don Bosco ebben a küldetésben.

Eleinte minden hónap utolsó szombatján találkoztunk, majd ezek az alkalmak folyamatosan bővültek ki egyéb gyakorlati és közösségi alkalmakkal. Egyre többször találkozhattak a fiatalok a munkatársjelöltekkel a hétközi oratóriumokban, nyári táborokban, kirándulásokon is.

A második évtől már jelen voltak a már korábban ígéretet tett szalézi munkatársak is, így folyamatos kapcsolat alakult ki a két csoport között. A képzési alkalmak gyakran közös beszélgetésekkel, agapéval zárultak, de a szervezők révén nem csak az *Apostoli Életutat* ismertük meg, de lelki programok-

Vitális Gábor tartományfőnök atya megáldotta a felújított lépcsőt

kal, szentségimádási alkalmakkal is gazdagodtunk. A második évben Andrásfalvy János atya érkezésével a képzési összejevetek alkalmával a jelöltek már tudatosan bekapcsolódhattak az oratórium gyakorlati életébe is, kipróbálhatták a szalézi nevelés lehetőségeit.

2026 áprilisában fejeződött be a képzés, amelynek keretében tizenegy jelölt tehetett ígéretet és csatlakozott a már korábban ígéretet tett tizenegy munkatárshoz.

2026. április 19-én a 10 órakor kezdődő szentmisében Vitális Gábor tartományfőnök atya előtt került sor erre az ünnepi alkalomra. A szentmise után Andrásfalvy János rendházigazgató atya – a felújított lépcső megáldását követően – agapéra és ünnepi ebédre várta a meghívottakat.

A szalézi színházterem lépcsőjének a felújítását és az ahhoz kapcsolódó szükséges szigetelési felújításokat elsősorban a szalézi tartomány finanszírozta.

Ezúton is köszönjük mindazoknak, akik ez alatt a két év alatt kísérték a jelölteket és lehetővé tették, hogy ilyen szép számban bővíthetett a munkatársi csoport: Csány Péter atyának, aki körül sokan már évek óta ott voltak a „tűz körül”, Sabu Joseph Puthukulathil atyának, aki elindította a képzést, valamint Andrásfalvy János atyának, Horváth Edina és Pozvai Szilvia szalézi munkatársaknak, és minden korábbi munkatárshoz, akik jó példával, kedvességgel és imádságukkal bátorítottak bennünket.

Lengyel Erzsébet SC

A Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének 2026. évi közgyűlése és kongresszusa

A Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének éves közgyűlését és kongresszusát 2026. április 18-án tartották az óbudai tartományfőnökségen.

A közgyűlés, melyen Sárvári Miklós koordinátor hívására az ország munkatársi csoportjainak képviselői vettek részt, Vitális Gábor tartományfőnök atya üdvözlő szavaival és közös imával kezdődött, majd a koordinátor beszámolt az egyesület pénzügyi helyzetéről, felvázolta a költségvetési tervet és válaszolt az ezzel kapcsolatos kérdésekre. Hangsúlyozta a pénzügyi szolidaritás fontosságát és rámutatott, hogy van fedezet a tervezett programokra és vállalt feladatokra.

Az összejevetel második pontja az *Alapszabály* szövegének módosítására vo-

natkozott. A jelenlevők előzetesen megkapták a javasolt változásokat, amelyek elsősorban az egyesület céljainak pontosítására vonatkoztak, és ezek ismeretében megtehették javaslatukat. Miután a módosításokat elfogadták, a közgyűlést berekesztették.

A délelőtt második felében került sor a Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének kongresszusára, melynek középpontjában a május 9-én Pélifydszentkereszten megrendezésre kerülő Szalézi Család Napjával kapcsolatos információk voltak, melyeket az egyesület vezetőségének tagja, Marillai Andrea ismertett. Kiemelte, hogy az esemény célja az, hogy minél többen jöjjenek el erre a vidám, kötetlen, szalézi együttlétre, ahol a hangsúlyt a je-

A szalézi munkatársak közgyűlése Óbudán a tartományfőnökségen

lenlétre kívánják helyezni. A közös szentmise után fesztelen, családias időtöltést és majális jellegű programokat terveztek. Az összejevetel végén ismertették a köz-

eljövőben esedékes programokat, majd egy közösen elmondott Úrangyala imádsággal berekesztették a Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének 2026. évi kongresszusát. ●

Beszámoló, Marillai Andrea SC

Egy nap, ami összeköt A Magyar Szalézi Család Napja

Vidám közösségi programokra, közös imádságra és ünnepi szentmisére gyűltünk össze a Szalézi Család Napján, május 9-én. A találkozó nemcsak a közös ünneplésre adott lehetőséget, hanem arra is emlékeztette a résztvevőket, hogy Bosco Szent János öröksége ma is élő kapcsolatokat, egymás iránti felelősséget és Krisztus-központú közösséget teremt.

Vidámság, játék, imádság, közösség – nélkülözhetetlen alapkövei a szalézi lelkiségnek. Don Bosco a fiatalok között mindenképp a családias légkört teremtette meg, mert ezt látta alkalmasnak arra, hogy nevelési módszerével valódi eredményeket érjen el. Számára a család olyan biztonságot és elfogadást adó közeg volt, amelynek tagjait nem feltétlenül a vérségi kötelék, hanem a Krisztusba vetett hit, a Segítő Szűz anyai gondoskodására hagyatkozás és a közös cselekvés tartotta össze. Ez a vízió vezette akkor is, amikor társakat keresett ifjúságmentő missziójához, és maga köré gyűjtötte mindazokat, akiket vonzott az evangélium megélésének ez az útja. Férfiak és nők, szerzetesek és nővérek, papok és házasságok kapcsolódtak be a munkába, és ebből a magból nőtt ki az a fa, amely ma már több mint harminc ágat növesztett, együtt alkotva a Szalézi Családot.

Nehéz a Szalézi Család Napjának élményeiről úgy írni, hogy közben ne keressük benne az alapító atya szándékának megvalósulását. Ünnepelni, megállni egy pillanatra és kiszakadni a hétköznapi rohanásából elengedhetetlen, mégis odafigyelést és sokszor tudatos erőfeszítést igényel. Bőséges a kínálat: sokan és sokféleképpen próbálják lefoglalni az időnket. Éppen ezért volt

örömteli, hogy Vitális Gábor tartományfőnök atya kezdeményezésére a Szalézi Család Magyarországon jelen lévő ágai közösen kapcsolódtak be az egésznapos majális szervezésébe. Ennek köszönhetően szinte minden szalézi helyszínről érkeztek résztvevők.

A programok sokszínűsége lehetőséget adott arra, hogy régi ismerősök újra találkozzanak és új barátságok szövődjenek. A napot imádságos keretbe foglalta a délelőtti, lelkes zenei szolgálattal kísért szentmise és a késő délutáni sétáló rózsafüzér, a játékok alkalmat teremtettek a kapcsolódásra, a beszélgetésre és az együtt töltött idő jó hangulatú eltöltésére. A szalézi munkatársak az alapítás 150. évfordulója kapcsán külön figyelmet kaptak, az ünnepet azonban igazán bensőséges és családiassá a szalézi szerzetesek, a szalézi nővérek, a volt-növendékek és az animátorok jelenléte tette.

A több száz résztvevő különböző korosztályokból és társadalmi háttérrel érkezett: gyerekek, fiatalok, felnőttek és idősek sokfelől, sokfélen. A látható különbségek ellenére azonban összeköt bennünket Bosco Szent János személye, hivatása és eszménye, ő a kapocs, ő segíti ezt a sokszínű társaságot Krisztus útján járni. Örömmel és jószívvel gondolhatunk vissza a Szalézi Család Napjára, hálát adhatunk, hogy ennek a közösségnek a részesei lehetünk, ugyanakkor felelősségünk, hogy közvetlen és tágabb környezetünk felé is megmutassuk mindazt az értéket és kincset, ami benne rejlik. ●

Képek a középső oldalon és a hátsó borítón →

A Szalézi Család Napja

Péteföldszentkereszt. 2026. május 9.

Beszámoló, Marillai Andrea SC

Egy szív – egy út

Közösségépítő lelki hétvége pedagógusoknak

A szalézi iskolákban dolgozó tanárok, oktatók számára „Egy szív-egy út” címmel hirdetett közösségépítő lelki hétvégét március 6–8. között Pélifyőldszentkeresztben a Szalézi Intézmény Fenntartó. Az első alkalommal megvalósult kezdeményezés célja az volt, hogy segítsük a pedagógusokat kikerülni a hétköznapi forgatagából és olyan lelki-szellemi feltöltődést kínálni számukra, amely személyes és szalézi pedagógusi életükre is pozitív hatással van.

Az ország több pontjáról érkeztek a résztvevők, más-más elképzelésekkel, de nagy nyitottsággal. Pélifyőldszentkereszt adottságai – a csönd, a szép természet – még inkább segítette a terhek lerakását és a befogadást. A szervezők határozott szándéka volt, hogy a kétnapos program ne pedagógus továbbképzés és ne is klasszikus lelki gyakorlat legyen. Kapjon benne helyet a szalézisággal átítatott lelkiség és az egyéni belső, lelki úton való előrehaladás, ugyanakkor lényeges szempont volt, hogy a különböző intézményekben dolgozók megismerjék egymást, hogy a későbbiekben jobban tudjanak

kapcsolódni egymáshoz és a Don Boscó-i szellemiséghez.

A hétvége programja ennek megfelelően többféle stílusban zajlott. A lelki tartalmat Ábrahám Béla atya tanításai adták a személyes istenkép és hit alakulásáról, a vallási érettséghez való eljutásról, Don Bosco egyházképéről, az Oratórium kezdetéről és a megelőző módszer lényegéről. Két workshop jellegű – egy bibliodramatikus és egy értő figyelem – műhelyfoglalkozáson saját élményalapú tapasztalatok, belső nehézségek kerültek felszínre. Voltak közösségépítő, könnyedebb együttlétek – játékok, csoportfeladatok, napfelkelte túra az Öreg-kőre, olaszos hangulatú pizzaparty, hosszú séták, beszélgetések – is. Külön élmény volt, hogy az imádságokat, szentmiséket a tanárokból álló alkalmi együttes kísérte, amely a zenészeket és a hallgatókat is segítette az Egyházhoz és a közösséghez való újfajta kötődés megélésében. A visszajelzések alapján hiánypótló és mindenképpen folytatást kívánó, egyéni és közösségi élményeket adó program részesei lehettünk.

Az ifjúságpasztoráció és a nevelés nagy elkötelezettséget, jó együttműködést, kölcsönös megbecsülést kívánó feladat. A résztvevők ezen az úton valóban egy szívvel tettek lépéseket előre. ●

„A szeretet mindig
győzedelmeskedik.”
(Don Bosco)

SZALIM köszöntő

Kedves Fiatalok!

A szalézi rend egy ifjúsági dokumentumában az olvasható alapító atyánkkal, Don Boscóval kapcsolatban, hogy „*mi egy földműves utódai vagyunk. Aki szánt, nem tekint hátra. Nem méri munkáját azonnali gyümölcsökkel.*” Sokszor érezhetjük úgy, hogy nem érezzük egy-egy feladatunk kapcsán a belefektetett munka eredményét. Nem látjuk a gyümölcsöket, és emiatt megkérdőjelezzük a korábbi erőfeszítéseink értelmét.

Az oratóriumokban országszerte sok gyerekkel és fiatallal foglalkozunk, akik gyakran – Don Bosco korához hasonlóan – nem a jó magaviseletükről híresek. Óbudán is előfordulnak olyan napok, amikor a gyerekek egymásnak ugranak egy focimeccs közben, amikor rejtélyes módon összetörik a WC ülőke, amikor valaki „véletlenül” nekidől a tűzjelzőnek és ettől bekapcsol a sziréna, amikor a meghittnek szánt imádság helyett folyamatos fegyelmezés zajlik, amikor a kisebbek provokálják a nagyobbakat, akik pedig az erejüket használják velük szemben, amikor abból lesz végeláthatatlan veszekedés, hogy 5 méterrel arrébb tegyük-e le a hangfalat, hogy más is hallhassa a zenét és így tovább. Ilyenkor néha elgondolkodtat az, hogy vajon hatással vagyunk-e rájuk, vajon sikerül-e elültetni bennük olyan magot, vajon a bennük meginduló hajtás „jó keresztényként és becsületes állampolgárként” gyümölcsözik-e majd?

Néhány évvel ezelőtt az óbudai Don Bosco Községi Ház sport-szobájába szerettünk volna egy tükrös falat kialakítani. A fal megméréséhez egy üveges cégtől két fiatalember érkezett, akik közül az egyikben felismertem Gyurit, aki régebben évekig látogatta az oratóriumi programjainkat. Amikor megismertük egymást, nagy lelkesedéssel mesélt a társának arról, hogy mennyi mindent köszönhet az oratóriumnak azzal kapcsolatban, hogyan változott meg korábbi élete. Egy-egy hasonló példa megerősít abban, hogy ha nem is látjuk, de a mag szára szökken, és a szeretet győzedelmeskedik.

Legyünk mindannyian a szeretet magvetői!

Szeretettel imádkozom értetek

Jani Áron testvér

SZALIM, Szmodis Juli
baji szalézi animátor

Animátor mindennapok

A kezdetektől fogva nagyon egyértelmű döntés volt számomra, hogy belevágjak a szalézi animátorságba.

Gyerekként az oratóriumi légkört megtapasztalva és nővérem hatására hamar elhatároztam, hogy egyszer majd én is szeretném munkámmal az oratóriumot gyarapítani.

Nem is kellett sokat várakoznom, néhány év elteltével részt vehettem segítőként a baji oratórium nyári táborában. A kezdeti izgalmakat az is gyarapította, hogy ez volt az első tábor Bajon, így még nehezebb volt elképzelni, mit is tartogat számomra az elkövetkező hét. Egy animátortársam tanácsa, amit ebben a helyzetben adott, azóta is gyakran eszembe jut: „Ha egy gyereknek is sikerült mosolyt csalni az arcára, akkor már megérte.”

Gyakran nem látjuk, hogy egyszerűen a jelenlétünkkel és odaadásunkkal mennyire lelkesíteni és biztatni tudjuk a gyerekeket. De szerintem ez fordítva is igaz: sokszor ők sem látják, hogy az őszinte szeretetükkel és bizalmukkal hogyan formálnak bennünket, animátorokat is.

Számomra az animátori hivatás ebben a kölcsönös jelenlétben mutatkozik meg. ●

SZALIM beszámolók

Nagybőjti lelki hétvégék Péliföldszentkereszten

12–15 ÉVESEK,

Rác Luca

A hétvégén részt vettem egy nagybőjti lelki gyakorlaton. Péntek este érkeztünk meg. Regisztrációval, majd egy közös vacsorával kezdtük a programot. Ezután ismerkedős játékok következtek, ahol jobban megismerhettük egymást. 21.15-kor kezdődtek a megnyitó gondolatok, amelyek segítettek ráhangolódni a hétvégére. Ezt követően esti imán vettünk részt a templomban, ami segített elcsendesedni. Később még volt teaház is, ahol társasoztunk és beszélgettünk, majd elmentünk aludni.

Szombaton korán keltünk: 7.20-kor fakultatív zsolozsmán vehettünk részt, majd reggeli ima következett a templomban. Ezt követően megreggeliztünk, ezután kezdődött a második lelki blokk. Ebben előadás, egyéni csend és csoportbeszélgetés is volt, ahol megoszthattuk a gon-

dolatainkat, beszélgethettünk a hitünkről. 11.15-kor énekpróbán vettünk részt, majd szentmise következett. Ebéd után újra lelki programok voltak, majd 16.00-kor kezdődött a harmadik lelki blokk. Késő délután közösen vettünk részt egy fáklyás keresztúton, ami nagyon szép és felemelő élmény volt. Vacsora, majd zsolozsma után lehetőségünk nyílt szentgyónásra, ezt követően pedig egy megható szentsegítmádáson vettünk részt. A nap végén még teáztunk egy kicsit a szabadidő alatt, majd nyugovóra tértünk.

Vasárnap ismét zsolozsmával és reggeli imával kezdtük a napot. Reggeli után pakolás következett, majd részt vettünk a negyedik lelki blokkon. Később még volt énekpróba, ezt követte a záró szentmise. Ezután ebédeltünk, elbúcsúztunk egymástól, majd elhagytuk Péliföldszentkeresztet. Számomra ez a hétvége nagyon mély és meghatározó élmény volt.

15–18 ÉVESEK,

Teller Szabolcs

A nagybőjti lelki hétvégén igazán felfrissítő előadásokban és programokban lehetett része a 15–18 éves korosztálynak. Az előadásokon elmondták, hogy figyeljünk jobban, legyünk alázatosak. Külön hangsúlyt kapott az is, hogy a jövőbeli hivatásunkért, döntéseinkért, sőt, akár a jövőbeli párkapcsolatunkért is érdemes már most imádkozni. Elkezdtük a Szalézi Család palástját közösen imaszándékokkal bővíteni. A programok külön a fiúk és lányok számára is kínáltak lehetőségeket. A fiúk egy záródoklaton vehettek részt, amely nemcsak fizikai kihívás volt, hanem belső úttá is vált: idő a csendre, gondolkodásra és Istenre figyelésre. Eközben a lányok lelki tartalommal gazdagított kézműves foglalkozásokon kapcsolódhattak ki és mélyülhettek el, ahol az alkotás és az ima természetesen fonódott össze. Mély és lelkiekben gazdag liturgikus

programokat élhettünk meg a szentmiséken és a szentségimádáson. Összességében egy nagyon szuper és csodás hétvégével készülhettünk a húsvét ünnepére.

18–24 ÉVESEK,

Tóth Gerda

Nagybőjt idején volt lehetőségem részt venni egy szalézi lelki hétvégén Péliföldszentkeresztben. A lelkigyakorlat célja az volt, hogy közelebb kerüljünk Istenhez, és elmélyítsük a vele való kapcsolatunkat.

A hétvége központi témáját az idei strenna adta: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond” (Jn 2,5). Az előadásokat Bársony Réka nővér, Medgyessy Zsófia nővér és Molnár-Gál Béla szalézi munkatárs, diakónus tartották.

Medgyessy Zsófia nővér a kánai menyegző történetén keresztül segített ránézni arra, hogyan ismerhetjük fel Isten útmutatását, és hogyan válaszolhatunk rá a mindennapokban. Bársony Réka nővér négy kulcsszó mentén – hallgatni, figyelni, dönteni és cselekedni – mutatta meg, hogyan válik az Istenbe vetett bizalom konkrét lépésekké az életünkben. Troncatti Mária szalézi misszionárius nővér megrendítő, és mindenképpen figyelemre méltó élettörténetén keresztül jól kirajzolódott, hogy az Úr hívására akkor is érdemes igent mondani, ha az elsőre bizonytalannak vagy ijesztőnek tűnik.

Molnár-Gál Béla diakónus előadásaiban pedig a figyelem, az áldozathozatal és a mások felé fordulás került a középpontba. Hangsúlyozta a lelassulás fontosságát is, amely segít jobban odafigyelni Istenre, és

erősíti a vele való kapcsolatunkat.

Kifejezetten tetszett, hogy az előadások után kisebb csoportokba rendeződve is volt lehetőség megvitatni egy-egy témát, így még inkább el tudtak mélyülni a tanulságok. A lelki programokat imák, szentmisek, szentségimádás, zsolozsma, és egy megható keresztút színesítette, emellett közös beszélgetésekre, kirándulásra és játékokra is volt lehetőség.

A hétvége során egy igazán nyitott és befogadó közösség részese lehettem, amiért szívből hálás vagyok. Az együtt átélt pillanatok és beszélgetések sokat adtak, és biztos vagyok benne, hogy még sokáig velem maradnak.

24–35 ÉVESEK,

Rédey Zsófia

Idén március 27–29-én tartották a 18 év felettiek nagybőjti lelkigyakorlatát, egy héttel húsvét előtt, virágvasárnapi zárással megkoronázva.

Már sokadik alkalommal volt szerencsém részt venni a szalézi rend fiatalok számára szervezett lelki hétvégéjén Péliföldszentkeresztben. Ha tehetem, bármikor szívesen jövök ide, program keretén kívül is, mert Péliföldszentkereszt, a rendház és környéke, a barlanggal, a forrással olyan számomra, mintha kiszakítanának ebből a világból. Kicsit végre megállhatok, fellelegezhetek, befelé figyelhetek. A nyugalom és a szeretet, ami itt körülvesz, leírhatatlan. Mindez megsokszorozódik, ha lelki programokkal megtámogatva tölthetem itt az időt, amire a Szalézi Család évente többször is lehetőséget biztosít. Ezért nagyon hálás vagyok.

A lelkigyakorlat mottója az idei év strennája is, vagyis: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond.” Erős, elgondolkodtató szavak, amelyek engem nagyon megfogtak. Nekem személyesen is az egyik kedvenc részem a Szentírásból a kánai menyegző története, amit a hétvégén több szempontból megvizsgálva, most még közelebbinek érzek magamhoz.

A péntek esti ismerkedés után, este már hangolódunk a témára, ez alatt megnéztünk egy részletet a *The Chosen* (A kiválasztott) című sorozat kánai menyegzőről szóló részéből, aminek én különösen örültem, mert már első alkalommal is megérintett.

A hétvége további részében számos lelki program volt, mint a fakultatív zsolozsmák, zárandoklat, szentmise, gyónási lehetőség, szentségimádás, lelki kéktúra, keresztút (még felsorolni is sok, el lehet képzelni, milyen tartalmas volt a hétvége); a fő pillér három előadás blokk volt, amikben három különböző előadó gondolatain, személyiségén, élettapasztalatain keresztül járhattuk még alaposabban körül ezt az idézetet.

Bársony Réka FMA volt ez egyik előadó, aki Troncatti Szent Mária életén vezetett át minket a strenna négy pontja segítségével; amelyek az odafigyelés, hallgatás, döntés, cselekvés; ez által nyújtott betekintést a témába. Másik előadónk Medgyessy Zsófia FMA volt, aki saját életéből is hozott történeteket. Sokat gondolkodtunk vele együtt, megfogalmazva saját tapasztalatainkon, tudásunkon keresztül, mi is számunkra a hit. A harmadik előadó pedig Molnár-Gál Béla szalézi munkatárs volt, aki szintén a saját életéből vett példákkal, tanulságos diákkal és rövidfilmekkel vezetett minket végig az előadásában a strenna négy eleme mentén.

Az időjárás viszontagságai ellenére – ugyanis hűvös hétvégénk volt, az eső miatt a keresztutat sem tudtuk tervezetten, szabadterén végigjárni és azt hiszem, az óraátállítás is sokunkat megviselt – úgy tűnt, mindezek senkinek sem szegték kedvét. A hétvége meghitt és kedélyesen telt, személyes beszélgetésekre és szórakozásra is bőven jutott idő, napközben és az esti teaház és társasozás alatt is. Így én, és szerintem mindenki pozitívan és lelkileg feltöltődve, igazi húsvéti készsületben távoztam vasárnap, mikor búcsúra került a sor. ●

Elmélkedés, Vendrey Gábor SDB

IHS – Iesus Hominum Salvator

Gondolatok a Katolikus Egyház társadalmi tanításáról

Jézus az Emberek Üdvözítője. Jézus, aki boldogságot hoz az embereknek: evilági és örök boldogságot. Mindkettőt közösségekben éljük meg. Ezért Jézus nemcsak az egyén, hanem a társadalom megváltója is. A boldogsághoz szükséges, hogy boldog társadalomban éljünk. Ez az Isten országa. Ez a Mennyei Atya akarata. Ez a Megváltás műve.

Az Egyház ezt éli. Lám, az Úr Jézus nyilvános működése idején milyen boldog volt Izrael népe körében. Azóta az Isten Szent Népe, az Egyház, és azon belül minden igaz keresztény folyamatosan arra törekszik, hogy boldogabb legyen a világ. Gondoljunk az Egyház nagy művére, a rabszolgafelszabadításra, vagy Szent Ferenc életére, ahogy az egész társadalom előtt felragyogtatta Krisztus jóságos jelenlétét. Gondoljunk Bosco Szent János atyánkra, aki kollektív szerződést hozott létre a vállalkozók és a tanoncok között, hogy ne lehessen hétfőtől szombatig napi 14 órában dolgoztatni az inasokat – éhbérért. Ezért többször is merényletet kíséreltek meg az „Ifjúság Atyja és Tanítómestere” ellen.

Az újkorban XIII. Leó pápa írta le – korához alkalmazkodva – az Egyház szociális tanítását (Rerum novarum 1891), majd számos utóda továbbfejlesztette azt. Ez ma már a hittudomány külön ága. Azért is vette fel a mostani szentatyja a XIV. Leó nevet, mert az azonos nevű elődje óta már eltelt 135 év, s a világban sok minden megváltozott. „Krisztus szeretete sürget minket”, hogy tárjuk ma is az emberiség elé: egyedül Neki van megoldása az emberiség és az országok súlyos gondjaira. De nemcsak tanítása van róla, hanem hatalma is, hogy megvalósítsa az Isteni Bölcsesség nagyszerű terveit. A megértésbe és a megvalósításba minket is bevon, hogy az Isten országa közös mű legyen.

„Az Isten országa igazságosság, béke és öröm a Szentlélekben.” Az igazságosság és a béke a legszorosabban összefügg. Olyan szépen mondja a zsoltár: „Csókot vált az igazságosság és a béke.” (Zsolt85/84/11) Béke csak ott lehetséges, ahol igazságosság van. Az igazságosságot pedig csak akkor lehet megteremteni, ha béke van.

Marx Károly a XIX. században proletár forradalmat hirdetett a Kommunista Kiáltványban. S mi lett az eredmény? A kommunista mozgalom számlájára 100 millió ember erőszakos halála írható – nem is beszélve arról, hogy milyen tömegeket fosztottak ki, nyomorítottak meg minden módon. S megoldották a kizsákmányolás problémáját?..... Kiderült, hogy az egész a globális háttérhatalom sátáni műve volt, A sátán az emberiség öslellensége, a globális háttérhatalom pedig az ő végrehajtó szerve.

Az Egyház békés megoldást ajánl. Mivel nem várható a nagytőkéktől, hogy a munkások érdekét védje, sok helyen a szakszervezetek is gyengék (ha egyáltalán vannak), ezért az állam feladata, hogy újraossza a megtermelt jövedelmet. Láttuk Magyarországon, hogy az állam különadókat vetett ki a nagy cégek extraprofitjára (van olyan

áruházlánc, amelyik 100%-os haszonkulccsal dolgozik). Ebből az adóból az állam népjóléti intézkedéseket finanszírozott. Így mindenki jól járt: a nagytőkének megmaradt a tisztességes nyeresége, növekedett a nép jóléte, volt pénz a nagy nemzetpolitikai célkitűzésekre, mint népszaporulat, családtámogatás, a határon túli magyar közösségek támogatására, népegészségügy, oktatásügy, az Ukrajnában az édesapát elvesztő családok támogatására, az üldözött keresztények megsegítésére, a sport támogatására, a honvédelem fejlesztésére, a vidékfejlesztésre, stb, stb. Ezt hívják szociális piacgazdaságnak.

Hatalmas eredmény ez. Csodájára is járt az egész világ a „magyar modell”-nek. A Jóisten kitüntetett minket, hogy rajtunk mutatta meg: a Katolikus Egyház társadalmi tanítása megvalósítható.

Arra számítani lehetett, hogy a globális háttérhatalomhoz kötődő nagytőkének ez nem tetszik. Ez most ordít, üvölt, követel, zsarol, mert ők a vadkapitalizmusban érdekeltek. A rablókapitalizmusban, meg hogy a magyar nemzeti jövedelem jelentős részét szemrebbelés nélkül külföldre vigyék.

Nagyon jó érzés, hogy a Mennyei Atya fölragyogtatta bennünk Krisztus dicsőségét, de hátra azért nem dőlhetünk. Föl kell fejlőd-nünk oda, hogy az eredményünket fölfogjuk, értékeljük és megőriz-zük. Ha szorosabban tartjuk a kapcsolatot az Úr Jézussal és az Egy-házzal, akkor ez is sikerülni fog.

Isten a vargabetűkön keresztül is egyenesen vezet. Ezt még a statisztika tudománya is kimutatja: az ingadozások ellenére a trend egyértelműen fölfelé tart. „Én vagyok, ne féljete!” Az Úr Jézus, a Történelem Ura, a Béke Fejedelme kézben tartja országunk, nemzetünk sorsát, és a drága Szűzanya is, aki a Magyarok Nagyasszonya, örökös királynéja. Szent István király, Magyarország fő védőszentje és a többi magyar szent hathatósan könyörög értünk, amihez a mi imánk is csatlakozik. „Isten az őt szeretőknek mindent a javukra fordít.” (Róm 8,28)

Ez a mi függetlenségi harcunk egyik oldala. A politikai oldalával itt most nem foglalkozom, annak ellenére, hogy összefüggnek egymással. A Budapesti Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen, ahol még a papi hivatásom előtt végeztem, a kapitalizmus politikai gazdaságtanát, meg a szocializmus politikai gazdaságtanát tanultuk. Hála a Szentlélek Úristennek, eljutottam a kereszténység politikai gazdaságtanához. Sokan mások is. Nagy szerepe volt ebben a Magyar Katolikus Püspöki Kar köriratának, amelyet 1996-ban adott ki „Igazságosabb és testvériesebb világot!” címmel. Minden politikai formációnak megküldték. Volt, akik el sem olvasták, volt aki elol-vasta, és azt nyilatkozta: „Ilyet mi is írhattunk volna.” (De nem írtak.) Volt, aki elolvasta, és örömeiben felkiáltott: „Ezt kerestük”....és megvalósította. Megvalósítottuk. ●

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, most és mindörökké. Ámen!

Kazincbarcika, Karsai Anita

Diakónusszentelés

Az ünnepi eseménynek a kazincbarcikai szalézi plébánia adott otthont

Bár a nagyböjti bűnbánati időszak elcsendesedésre hív, 2026. március 21-e mégis az öröm és a hála napja volt a kazincbarcikai hívek számára. A Szent Család-templom falai között dr. Ternyák Csaba egri érsek diakónussá szentelte Tóth Péter szalézi szerzetest. Külön öröm közösségünk számára, hogy az ünnepi eseménynek plébániánk adhatott otthont.

Évekkel ezelőtt, amikor az érsek atya papi és szerzetesi hivatásokért imádságra buzdított az egyházmegyében, a szalézi plébánia így eleget téve az érsek atya kérésének fáradhatatlanul imádkozott és imádkozik új papi és szerzetesi hivatásokért. A mostani szentelésre tekinthetünk úgy, mint e közös imádság beérett gyümölcsére.

Az ünnepi szentmise homíliájában érsek atya külön kiemelte, hogy Péter életében a hivatás nem egyedülálló kegyelem: családjából már két testvére is teljesen az Úrnak szentelte életét, bizonyosságot téve a keresztény nevelés erejéről.

A liturgia méltóságát és fényét egyházközségünk Gaudium kamarakórusának szolgálata emelte. Megható pillanat volt, amikor a szentelés sajátos mozzanataként a Mindenszentek litániáját a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium két növendéke énekelte.

A szentelési szertartást követően a meghívott atyákat szerény, de szeretetteljes agapé várta a Don Bosco Sportközpontban. Az ünnepség azonban tartogatott még egy különleges meglepetést: érsek atya ellátogatott a szalézi rendházba is. A főpásztori látogatás nem csupán protokolláris gesztus volt, hanem mélyen megtisztelő jelenlét. Az érsek atya közvetlen stílusa mindenki szívét megnyitotta, amikor együtt játszott az oratorista gyerekekkel. Jelenléte és közvetlensége így áldotta meg a rendházat, az új plébániai irodát és az oratórium közösségi teremt is.

Hálás szívvel köszönjük a Jóistennek, hogy közösségünk egy új diakónussal gazdagodott! Tóth Péter szolgálatára Isten áldását kérjük, hogy szalézi lelkülettel, Don Bosco nyomdokaiban járva kísérje a rábízottakat! ●

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

KAZINCBARCIKA

DON BOSCO SZAKKÉPZŐ ISKOLA Hagyomány, közösség, élmény – Családi nap iskolánkban

A Don Bosco Szakképző Iskolában idén tavasszal különleges hangulatú családi napot szerveztünk április 8-án, amely méltó módon kapcsolódott a roma kultúra és hagyományok megismeréséhez. A rendezvény célja az volt, hogy tanulóink és családjaik közösen élhessenek át olyan élményeket, amelyek erősítik az összetartozást, miközben bemutatják a régi mesterségeket és hagyományos életformákat.

A program megvalósításában nagy segítséget nyújtottak a térség FETE jelenléti pontjai. A sajkókazai és a balajti jelenléti pont munkatársai aktívan részt vettek a lebonyolításban: ők működtették a kézműves sarkot, valamint a nagy népszerűségnek örvendő csigacsináló standot. A cigányság hagyományait és régi mesterségeit bemutató roll-up anyagokat a szendrőládi jelenléti pont bocsátotta rendelkezésünkre, ami tovább gazdagította a program szakmai tartalmát.

A térség több települése is szorosan kapcsolódik iskolánk közösségéhez, hiszen tanulóink közül sokan érkeznek Sajokázáról, Balajtról, Szendrőládról, Sajokalgócról és Izsófalváról. Ezért különösen örömteli volt, hogy ezekről a településekről ilyen sokan támogatták jelenlétükkel és munkájukkal a családi nap megvalósítását.

A „Mesterségek utcájában” a tanulók testközelből ismerkedhettek meg a hagyományos foglalkozásokkal. A sajkókazai kosárfonók és a sajkóalgóci fafaragók – akik helyi önkormányzati keretek között végzik munkájukat – bemutatóikkal gazdagították a programot.

A nap egyik központi eleme az „Ízek utcája” volt, ahol a Sajokazai Roma Nemzetiségi Önkormányzat főzőasszonyai gondoskodtak a vendéglátásról. Hatalmas üstben készült a lecsó, míg a sparheltlen sültött vakaró különleges ízével aratott sikert – összesen mintegy 30 kg liszt felhasználásával.

Kazincbarcika – Családi nap a Don Bosco Iskolában

A kulturális programokat az Izsófalvai Roma Nemzetiségi Önkormányzat táncpedagógusa és tánccsapata színesítette, akik látványos produkcióval és közös táncitanítással vonták be a résztvevőket. A nap programját a „Tiéd a színpad” tehetségbemutató is gazdagította, ahol tanulóink bátran megmutathatták tehetségüket. Gyönyörű énekszámokat hallhattunk, cigánytáncot és modern táncot

is láthattunk, amelyek nagy sikert arattak a közönség körében.

A rendezvény egyik legnépszerűbb helyszíne kétségtelenül a „Bűbájos Böbe Jósája” volt, ahol egész nap hosszú sorok kígyóztak. A játékos jóslatok és szerencsesüti mosolyt csaltak kicsik és nagyok arcára egyaránt.

A nap folyamán a diákok forgószínpadszerűen járhatták végig az állomásokat,

így mindenki aktívan bekapcsolódhatott a programokba. A közös élmények, az együtt végzett tevékenységek és a vidám hangulat mind hozzájárultak ahhoz, hogy ez a nap valódi közösségi élménnyé váljon. Köszönjük minden közreműködőnek és partnernek a támogatást, amely nélkül ez a gazdag és tartalmas program nem valósulhatott volna meg!

Csuka-Demkó Rita

ÓBUDA

SZENT PÉTER ÉS PÁL SZALÉZI ÁLTALÁNOS ISKOLA

Via Lucis – Április 28-án örömteli napkezdéssel indult a felső tagozatosok reggele a feltámadás ösvényét járva. Örömtűja imádságra gyűltünk össze a Péter-Pál iskola udvarán, hogy közösen elmélkedjünk végig Jézus halált legyőző aktusának mozzanatait, merítve magunk számára reményt, látást és hitben járást.

Az utunk Gábor testvér bevezető gondolataival indult. A felolvasók diákjaink voltak – minden osztályt képviselve –, az állomások között énekelve haladtunk, követve a képeket, melyekbe elmerülhetett tekintetünk és szívünk. Hálát adunk a Jóistennek a szép időjárásért, hogy a szabadban töltekezhettünk, és azt is, hogy egységformáló Szentlelke vezetett minket.

Egy héttel később, április 28-án az alsósokon volt a sor: ők is végigjárták az iskolában a Via Lucis-t, vagyis az Örömutat.

Óbuda – Felújítás a Péter-Pálban

Míg a keresztút Jézus szenvedését kíséri végig a nagybőjtben, a Via Lucis a húsvéti időszakban a feltámadás utáni eseményekről és a reményről szól.

A legkisebbek idei Örömtűja nagyon személyesre sikerült. Öt termet jártak körbe, mindegyikben egy-egy állomás várta őket. Ami igazán különlegessé tette az egészet, hogy a stációk kompozícióit maguk a gyerekek készítették – nagyon ügyes és kreatív munkát végeztek!

Jó volt látni, hogy milyen komolyan vették a feladatot, mennyire büszkék voltak a saját kis alkotásaikra, és milyen szépen, figyelve vettek részt a közös imádságban a termek között sétálva.

Kívánjuk, hogy ez a fény és öröm kísérjen mindannyiunkat a hétköznapiakban!

Madák Melinda, Barta Kristóf

Megújult falak, ünneplő közösség – Felavattuk és megáldottuk iskolánk új homlokzatát!

Április 7. igazán különleges nap volt iskolánk életében, hiszen velünk együtt, ünnepélyes keretek között áldotta meg Vitális Gábor tartományfőnök atya az épület újonnan elkészült homlokzatát.

Az eseményt Lux Ambrus igazgató úr nyitotta meg, aki köszönetet mondott a fenntartónak, hogy lehetővé tette, hogy az iskola nemcsak szebbé, hanem biztonságosabbá is váljon. A diákoknak felhívta a figyelmét, hogy ez a megújult, szép épület mindannyiunkat szolgál, éppen ezért közös feladatunk és felelősségünk, hogy vigyázzunk rá és óvjuk az állapotát, a jó gazda gondosságával. Ezt követően Vitális Gábor tartományfőnök atya megáldotta az új homlokzatot. Lelki gondolataiban egy evangéliumi útravalót adott diákjainknak és a pedagógusoknak: arra kért és biztatott mindenkit, hogy a mindennapokban, a cselekedeteinken keresztül merjünk mi lenni „a világ világossága és a föld sója”.

Az ünnepség meghitt és vidám hangulata diákjaink és tanáraink kis műsorával folytatódott: Donát bácsi gitárkíséretével és vezetésével az egész iskola egy szívvel énekelte el a *Köszönöm, Jézus* című éneket, ami igazi, zengő közösségi élmény volt.

Az alsó tagozatos lányok egy nagyon ügyes és látványos karikás táncot mutattak be, amelyet Bori néni tanított be nekik.

Hajnal Zsófia, a református hitéletet oktató tanárnő vezetésével pedig egy diákokból álló kis kórus egy csodaszép egyházi éneket adott elő, amivel megko-

Óbuda – Via Lucis a Péter-Pálban

Óbuda – PPP oratórium a Péter-Pálban

ronázták a délelőttöt.

Hálások vagyunk a megújult környezetért és ezért a szép, közös ünneplésért! Kívánjuk, hogy a falak között továbbra is áldás és gyarapodó tudás lakozzon.

Barta Kristóf

PPP oratórium – Idén már harmadik alkalommal szerveztük meg az óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola diákjai részére a „PPP (Péter-Pál Péntek) oratóriumot” minden hónap egyik péntekjén: február 20-án, március 20-án, április 24-én, május 22-én... Célunk az volt, hogy az iskolába járó gyerekek közelebb kerüljenek a szalézi oratóriumhoz, és egyben a szülők is megismerhessék ennek működését. A gyerekek nagy vidámsággal mennek, a barátok lelkesítik egymást. Van, aki már a hét elején emlegeti, hogy ő bizony megy pénteken a „szaliba”.

Ezek az alkalmak tanári és szalézi testvéri kísérettel megyünk át az iskolából a Bécsi úti Don Bosco Házba a napközi idejében. Itt finom uzsonna, tea várja őket, majd szabadon dönthetnek, hogy kézműves foglalkozáson, sportjátékon vesznek részt, vagy esetleg megtanulnak gólyalábon járni vagy éppen görkorcsolyázni az animátorok segítségével. Természetesen lehetőségük van beszélgetésre, társasjátékokra, csocsózásra is.

A gyerekekért a szülők jönnek az iskolai napközi végére, ameddig a tanári felügyelet is jelen van (17 óráig), vagy maradhatnak a többi oratóriumi gyer-

mekkel a nap végéig imával zárni a napot (19 óráig).

Ezek a pénteken készült már kőműves csapózsínórból kereszt, fonalból süni, karkötő, de az AI segítségével még

vers is íródott a matematikáról.

Itt csak egy feladat van: „Légy vidám és tedd a jót, a verebeket meg hagyd csiripelni.”

Pékné Ország Ildikó

Újbuda – Fenntarthatósági témahét a META-ban

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium – Divattervező tanulók vizsgabemutatója

Dekorátor vizsgamunka

ÚJBUDA

META-DON BOSCO TECHNIKUM ÉS SZAKGIMNÁZIUM

Fenntarthatósági témahetünkről –

Az idei fenntarthatósági hét nemcsak hasznos, hanem meglepően vidám is volt a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnáziumban. A 9–10. osztályos diákok lelkesen vetették bele magukat a komposztálás rejtelmébe, és a sok elhangzott hasznos ismeret mellett az is bebizonyosodott, hogy a komposzt mellett, vasvillával a kézben is lehet jó szelfiket készíteni. A másik nagy esemény a tantermek zöldítése, a virágültetés volt. A meglévő növényeinket szaporítottuk, de több új kis jövővény-nyel is gazdagodtunk. A két programot a 13. évfolyamos diákok által tartott prezentáció és játékos kvíz egészítette ki, amelynek célja főként az volt, hogy a tanulók megismerjék a fenntarthatóság alapelveit, hogy aktívan tegyenek az iskola környezetének zöldítéséért és nem utolsósorban az iskolánk osztályai még inkább megismerjék egymást. Összességében a témahét bebizonyította, hogy a környezetvédelem nem unalmas kötelesség, hanem akár jókedvű, földes kezű kaland is lehet.

Lánczos Ágnes

SZÁMALK-SZALÉZI TECHNIKUM ÉS SZAKGIMNÁZIUM

2026 tavasz – A tavaszi időszak iskolánkban leginkább az összegzés, az értékelés és a vizsgára történő felkészülés jegyében zajlik. Ebben az időszakban mutatják be végzőseink, hogy milyen portfóliókkal, milyen szakmai anyagokkal készülnek a vizsgákra. Ez nem csak számukra fontos visszacsatolás, hanem az elsőéves osztályok számára is inspiráló folyamat, amelybe szívesen becsatlakoznak. Idén sem volt ez másképp, hiszen elsőéves divattervező szakos tanulóink egy nagyszabású divatbemutató keretében mutatták be munkáikat az érdeklődőknek. Az esemény a nyílt napok programsorozatunk részeként valósult meg, így külsős vendégek is betekintést nyerhettek a szakmai alkotó folyamatokba. A *Reflections* címet viselő divatbemutató a fenntarthatósági témahéthez is kapcsolódott, a bemutatott kollekciók mind-mind a környezettudatosság és az újrahasznosítás jegyében születtek.

Másodéves divattervező diákjaink vizsga kollekcióit pedig május 14-én, a *SHIFT– Váltás* témakörben megszervezett divatbemutatón láthatták az érdeklődők. A cím a váltás, az elmozdulás és a nézőpontváltás gondolatát járja körül – megjelenve a szabásvonalakban, mintákban, színekben és az egyéni tervezői látásmódokban egyaránt.

Látogatás a kecskeméti filmstúdióban

Belga vendégek

Lengyel vendégdiákok

Családi nap a Clarisseumban

Másodéves dekoratőr szakos tanulóink is bemutatták vizsgamunkáikat, az iskola auláját varázsolták különleges kiállítóterré, ahová izgalmas installációikat, színes-játékos alkotásaikat helyezték ki és mutatták be.

Végzős mozgókép- és animációkészítő osztályunk pedig Magyarország legrégebben működő és egyik legnagyobb animációs műhelyébe, a Kecskemétfilm stúdióba látogattak el, ahol a rajzfilmgyártás világába kaptak betekintést.

Legnagyobb művészeti projektünk azonban a *Vonal – The line* című összművészeti kiállítás, melynek a budapesti Deák 17 Gyermekek és ifjúsági Művészeti Galéria adott otthont. A kiállítás iskolánk divattervező, dekoratőr, fotográfus, mozgókép- és animációkészítő, festő, digitális festő és grafikus diákjainak közös munkája, amely a határok jelentését és átlépésének lehetőségeit vizsgálja. A tárlat célja, hogy párbeszédet indítson a korlátokról, a szabadságról és az átlépés kreatív gesztusairól. A kiállítás megnyitóján annak kurátora, Faltis Roberta művésztanár, majd Hemrik László író, a Ludwig Múzeum múzeumpedagógiai osztályának vezetője mondott köszöntőt. Köszönjük mindenkinek, aki az ünnepélyes megnyitón részt vett és jelenlétével ismét megerősítette, iskolánk remek szakmai úton jár a művészeti képzések tekintetében!

A sok izgalmas program mellett nemzetközi kapcsolatainkat is építettük: lengyel,

Elsőáldozók a Clarisseumban

belga és francia diákok és tanár kollégák jártak nálunk szakmai látogatáson. A partnerintézményekből érkező vendégeknek óralátogatásokat szerveztünk, hogy azokon keresztül kapjanak ízelítőt a nálunk folyó munkából, illetve kulturális programokat szerveztünk nekik, hogy a budapesti művészeti életből is kapjanak egy kis útravalót.

A középiskolai feladatellátás tekintetében első alkalommal szerveztük meg a kompetenciamérést a 10. SZF osztályban. A mérés eredményei még nem ismertek, de a tanulói visszacsatolás óvatos optimizmusra ad okot. Szintén a 10. SZF osztályt érintő esemény, hogy a közelgő ágaza-

ti vizsgára történő felkészülés gyanánt próba ágazati vizsgára került sor annak érdekében, hogy a már téttel bíró, „éles” vizsga minél jobban sikerülhessen.

A 9. évfolyamosoknak pedig ismét sikeres beiskolázási eredményekről számolhatunk be: két osztályt indítottunk informatika és távközlés ágazatban, szoftverfejlesztő és -tesztelő, valamint informatikai rendszer- és alkalmazás-üzemeltető technikus osztályaink indulnak szeptemberben!

Révész Angéla

CLARISSEUM

Kis történéseink – Február 25-én, a kommunizmus áldozatainak emléknapján 14 óra és 15.30 között a volt Conti utcai fogházban voltunk, Mindszenty bíboros fogságára is emlékezve. A feliratozottak közül 11-en mentünk el. Nagyon mély, és megható lelki séta is volt ez!

Február 27-én buszmegálló létesült a porta melletti zöld terület előtt „Víztorony” néven. Van felszerelve szemetes, és a 121. számú busz megállóhelye lett.

Május 3-án délután 15 órától családi találkozót, sütögetést szerveztünk a nagy udvarban. Sokan jöttek el (60–70 fő) süteménnyel, finomságokkal is készülve.

Május 10-én a 10.30-as szentmise keretében sor került Dógi Lilien és Gábor Olívia elsőáldozására. Előtte való nap pedig három felnőtt bérmlákozott a káposztásmegyeri Szentháromság templomban. Ha kevésnek tűnik is a szám, de haladunk... Boldog Sándor István ereklyéje ideiglenesen átkerült az Óbudai Rendházba, ahol május 17–24. között vértanúkról, tiszteletének terjesztéséért tartunk egyhetes programsorozatot. (Úgy gondolom, a következő Szalézi Értesítőben majd bővebben olvashatunk róla.)

P. Márkus Zoltán SDB

NYERGESÚJFALU

Megnyertük a régiós hittanversenyt!

– Több mint tíz éve, alulról jövő kezdeményezésként indult el az Esztergom-Budapest Főegyházmegye vidéki régiójának hittanos versenye, aminek az idén április

18-án Bajna adott otthont. Egy alsós és egy felsős csapattal jártuk végig a falu utcáit, hogy a húsvéti időszak bibliai és liturgikus eseményeit újra felelevenítsük, átéljük. A játékos, de mégis tartalmi tudást rejtő feladatokat a környező plébániák hitoktatói állították össze és lelkes fiatal segítők segítségével bonyolították le. A verseny után a házigazda bajnai egyházközség finomabbnál finomabb süteményeit kóstolhattuk, majd énekpróba után szentmisében adtunk hálát az együtt töltött napért, amelyen már a résztvevő plébániák plébánosai is koncelebráltak.

Alsós csapatunk először vett részt ilyen versenyen. Összedolgozva, egymásra figyelve, türelmesen, állomásonként egy-egy pontot veszítve küzdöttek, de a dobogóról leszorultak. Lelkesedésük, tudásuk, egymásra figyelésük mégis dicséretet érdemel.

Felső csapatunk már több versenyen járt, így magabiztos győzelemmel, széles tudással szerezték újra vissza plébániánkra a vándorkupát. Gratulálunk nekik! Igazi közösségi élményként éltük meg a napot, hiszen egyházközségünkben három fiatal is bekapcsolódott a verseny lebonyolításába.

Bakonyi Loretta

ZAFFÉRY KÁROLY SZALÉZI KÖZÉPISKOLA

Újabb zafféry kórusok – A nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskola énekkara idén is kiemelkedően szerepelt több énekversenyen is. Legutóbb Esztergomban, a *Ti Szentek* egyházi énekversenyen vettek részt, ahol korcsoportjukban és kategóriájukban ismét első helyezést értek el!

Az énekverseny az esztergomi Árpád-házi Szent Erzsébet Iskolában került megrendezésre, célja az volt, hogy a fiatalok a zenei tehetségükkel is dicsőítsék Istent és ápolják az egyházi énekhagyományokat.

A kamarakórus is szépen szerepelt, harmadik helyezést szerzett.

A zafféry kórus április elején a „Tiszán innen Dunán túl” országos népdaléneklési verseny vármegyei fordulóján járt Tatabányán, a Kodály Iskolában. A maréknyi kis csapatnak két arany és egy ezüst minősítést sikerült elhozni.

Szívből gratulálunk a diákoknak és felkészítőiknek a kiváló eredményekhez!

www.facebook.com/zafferyszalezi.hu

Régiós hittanversenyt nyert a nyergesújfalui csapat

Nyergesújfalu – Kórusker a Zafféryban

SZOMBATHELY

Velembe kirándultunk – Egy nagyon ígéretes napra ébredtek 2026. március 21-én a szombathelyi szalézi oratóriumi közösség tagjai, akik nem voltak restek és vállalkoztak egy igazán izgalmas kirándulásra Velembe.

A gyülekező után el is indult a csapat a buszmegállóba, ahol már érezhető volt a jó hangulat. A faluba érkezve Andrásfalvy János atya ismertette a programot és a szabályokat, majd elindultunk a hegyre.

A bátrabbaknak volt alkalmuk egy kihívásokkal teli, külön úton felmenni a Kálváriára. Útközben volt lehetőség párokban egymás táskáját vinni és megtagasztalni,

Velembe kirándultak a szombathelyiek

hogy olykor milyen nehéz is lehet másnak az élete. Egy kis tízórai után már gyalogosan elimádkoztunk egy tized rózsafüzért is. A dombtetőre érve a kedves munkatársak és Ferenc atya várt minket, akik sok finomsággal készültek nekünk. Hálásak vagyunk nekik!

Ezt követően sor került a játékokra is, egy kvízre és egy futóversenyre, melynek keretében a három kereszting kellett felfutni a bátor jelentkezőknek.

A következő programban segítségünkre volt egy kedves történelemtanár, aki bemutatatta nekünk az ottani kápolnát és sok érdekeset mesélt a faluról is, hogy milyen jelentőségteljes volt régen.

Szombathelyre érve elbúcsúztunk egymástól és megállapítottuk, hogy milyen csodálatos nap volt, és mindenképp szervezni kell még egy ilyet.

Köszönjük a lehetőséget az atyáknak és mindenkinek, aki segített ennek a létrejöttében!

Kóródi Anna

EGER

Szilvásváradi kiruccanás – Április 10-én Szilvásváradra kirándultunk. A nővérek és az animátorok gondoskodtak a jó hangulatról, és hogy minden rendben menjen a programon. A közös séták, beszélgetések és nevetés még közelebb hozott minket egymáshoz. Megnéztük a szilvásváradi vízesést és a Millenniumi Kilátót is. Ahogy együtt haladtunk az erdei ösvényeken, egyre inkább azt éreztük, hogy nemcsak egy kiránduláson veszünk részt, hanem egy igazi közösségi élményben. Ez a szilvásváradi kirándulás nemcsak egy egyszerű túra volt, hanem egy olyan élmény, amely feltöltött, összehozta a közösséget, és így emlékezetessé vált minden résztvevő számára. Fáradtan, de tele élményekkel tértünk haza, és tudtuk, hogy ezt a napot sosem fogjuk elfelejteni.

Erdélyi Bernadett

BALASSAGYARMAT

Megújult a balassagyarmati oratórium – 2025-ben harmadik alkalommal került megrendezésre a balassagyarmati *Adventi Forгатag*, melynek az adományozás mellett idén célja volt a gyűjtés is az orató-

Eger – Szilvásváradi kiruccanás

rium számára. Szerettük volna a felújítást megkezdeni, ugyanis az épületet – szerencsére – számos alkalommal használjuk, és ez egyre inkább meglátszott rajta. Elsősorban faljavítás és tisztasági festés volt a cél. Végül, a különböző felajánlásoknak köszönhetően a mosdók is felújításra kerültek, és még a függönyöket is lecserélhettük. A *Forгатag* során a szülők, vendégek összefogását kiegészítette a helyi vállalkozók felajánlása is. A festést, a mosdók átalakítását és a burkoló munkát a balassagyarmati szakemberek, és a Szondi György Szakiskola tanulói térítésmentesen vállalták. Ennek a példátlan összefo-

gásnak köszönhetően kezdődhettek meg az új, megszállt épületben idén tavasszal a pénteki alkalmak.

Az idei évben tehát ez a szép környezet kínált helyszínt a játéknak is, és a nyitó családi eseménynek is, ahol a nekünk segítő szakemberek segítségét is igyekeztünk megköszönni egy közös vacsorával. A későbbiekben majd a Segítő Szűz ünnepének, animátor képzéseknek, az idei Szalézi Nyári Oratóriumnak és a további előttünk álló programoknak is helyszínül szolgál majd a balassagyarmati oratórium.

Péter-Vidó Kinga

Megújult a balassagyarmati oratórium

Könyvajánló, Szabó Judit

A Don Bosco Kiadó ajánlata

Bruno Ferrero:
Jézusról szóló történetek

50 rövid történet Jézusról.

Másképp. Közelebbről.

Új szemszögből.

Bruno Ferrero szalézi atya, a kedvelt és nagyra becsült mesélő modern példabeszédei friss nézőpontból közelítik meg Jézus alakját, és a mindennapok nyelvén szólítják meg az olvasót.

Ezek az apró irodalmi gyöngyszemek minden korosztály számára befogadhatóak: egyszerre ösztönöznek elcsendesedésre és gondolkodásra, miközben finoman, mégis

erőteljesen érintik meg az emberi szívet.

A kötet nemcsak lelki útravalót ad, hanem új perspektívát és belső lendületet is kínál a Jézushoz való személyes kapcsolódáshoz, amely kapcsán olyan kérdéseken gondolkodhatunk el, mint: Ki valójában a názáreti Jézus? Ki nekem Jézus? Ki lennék én a názáreti Jézus nélkül?

132 oldal

Ára: 2800 Ft

Szalézi hűtőmágnes

A hűtőmágnes egyszerre dekoratív és lelki üzenetet hordozó kiegészítő, amely elsősorban a Szalézi Család kiemelkedő szentjeit és a szalézi lelkiséghez közelálló szenteket idézi meg: Segítő Szűz Mária, Szalézi Szent Ferenc, Bosco Szent János, Savio Szent Domonkos, Boldog Sándor István és Szent Carlo Acutis.

Szép és tartalmas ajándék minden korosztály számára, amely segít, hogy a hétköznapi életben is szem előtt maradjon a hit öröme és a szalézi lelkiség értékei.

A grafikákat Kállai Nagy Krisztina, a nagy sikerű Magyar szentek sorozat illusztrátora készítette.

Ára: 590 Ft

Amennyiben módjában áll, adományt hálás szívvel elfogadunk a donboscokiado.hu/Adomanyozas oldalon, hogy Bosco Szent János kívánságának megfelelően, továbbra is folytatni tudjuk a „jó könyvek” terjesztését.

Megrendelhető telefonon: +36-20-320-7373,

e-mailben: donboscokiado@gmail.com

és a Kiadó webáruházán keresztül:

www.donboscokiado.hu

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4000 példányban, belső terjesztésre, ISSN 3094-1776 (nyomtatott)

Készült a Don Bosco Kiadó közreműködésével, felelős kiadó: P. Vitális Gábor SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés: Kővári Péter

A címlapon: A Magyar Szalézi Család Napja Péliföldszentkereszten

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.